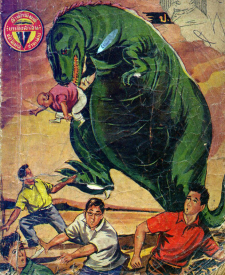

လာဘ်

สำนักพิมพ์ บรรณวิศวะ

96-98 ถนนนครสวรรค์
ผ่านหน้า พระนคร
โทร. 26341

เล่ม ๑

ป. อินทรปาลิต

สร้างเรื่อง

ภักดี

สร้างภาพปก

พล. นิกร, กิมทวง

คอน

“เจ้าบิ้ง”

ว. อินทรปาลิต

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับลงข่าวพาดหัวอย่างครึก
โครมและปรากฏว่าหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันพ
หัดที่ ๗ มกราคม ๒๕๐๘ ที่ออกจำหน่ายในเวลาเช้านั้นขาย
เกลี้ยงตลาดภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง

มันเป็นข่าวที่ประชาชนตื่นเต้นสนใจยิ่งกว่าข่าวปฏิวัติ,
ข่าวบฏ หรือข่าวกองทัพคอมมิวนิสต์ประชิดชายแดนไทย ชาว
นี้คือ

สัตว์กษัตริย์ในยุคศึกดาบรรพชนบรียล่านบัตว หนงยังมีชีวิตอยู่ในประเทศไทย

ถิ่นที่อยู่ของมันคือบึงบอระเพ็ดแห่งจังหวัดนครสวรรค์ บึงใหญ่มืออาณาเขตเว้งว่างสุดขอบฟ้า ทิศตะวันออกจรดเขตจังหวัดเพชรบูรณ์มองเห็นทิวเขาลิบ ๆ ทิศเหนือเข้าไปในเขตจังหวัดพิจิตร ทิศตะวันตกและทิศใต้อยู่ในพื้นที่ของจังหวัดนครสวรรค์ สภาพของบึงนี้ก็คือทะเลสาบแห่งหนึ่ง เป็นที่เพาะพันธุ์ปลาของกรมการประมง ซึ่งทางราชการห้ามไม่ให้จับสัตว์น้ำในบึงนั้น อุดมไปด้วยกุ้งปลาเต่าตะพาบน้ำและจระเข้ บางทีก็ลือกันว่าเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเงือกทั้งหลายด้วย เพราะวันรมย์ร่มเย็นและปลอดภัย

หนังสือพิมพ์ลงข่าวคล้ายคลึงกันว่า ฝรั่งนักศึกษารชาวอเมริกันคณะหนึ่ง ได้เดินทางมาเที่ยวประเทศไทยและพักอยู่ที่โรงแรม "สี่สหาย" ริมถนนสุขุมวิท พระโขนงเมื่อต้นเดือนนี้ ทางโรงแรมซึ่งมี พ.อ. กิมทงวน ไทยแท้ เป็นผู้อำนวยการ ได้จัดบริการนำเที่ยวพระนครศรีอยุธยา, สระบุรี, ลพบุรี และ

นครสวรรค์โดยทางรถยนต์มีกำหนด ๓ วัน คืนแรกไปพักแรมที่ลพบุรี คืนที่สองพักนครสวรรค์ เพื่อเที่ยวบึงบอระเพ็ด ในวันสุดท้ายแล้วเดินทางโดยรถบัสดสองชั้น ขนาดใหญ่ของโรงแรมกลับกรุงเทพฯตามความปรารถนาของนักท่องเที่ยวชาวนิวยอร์กคณะนี้ซึ่งล้วนแต่เป็นนักธุรกิจที่ฐานะมั่งคั่ง ทิปบ้อยครั้งละ ๒๐ บาท พักห้องเคอร์ลูร์ของโรงแรม "สี่สหาย" ในอัตราค่าเช่าห้องวันละ ๖๐๐ บาทหรือด้าจ่ายเป็นเงินเหรียญอเมริกาก็ก็ควันละ ๓๐ ดอลลาร์ แต่ราคาก็ยังถูกกว่าโรงแรมชั้นหนึ่งของมหานครนิวยอร์กมาก

รายละเอียดในหน้าหนังสือพิมพ์ปรากฏว่านักศึกษารชาวอเมริกันรวม ๑๘ คน ผู้นำเที่ยวซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่แผนกนำเที่ยวของโรงแรมอีก ๒ คน ได้ออกเดินทางจากโรงแรม "สี่สหาย" ในคอนรุ่งอรุณของวันที่ ๔ มกราคมนี้มุ่งตรงไปจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นจุดแรก แล้วไปสระบุรีไปพักแรมที่ลพบุรี เข้าวันที่ ๕ มกราคมเดินทางไปยังจังหวัดนครสวรรค์เที่ยวตลาดปากน้ำโพและจังหวัดนครสวรรค์ เที่ยวทางน้ำโดยเรือยนต์

ชั้นครึ่งขนาดเล็ก ตอนเช้าวันที่ ๖ มกราคม เจ้าหน้าที่นำเที่ยวของโรงแรม "สี่สหาย" ก็พานักทัศนจารเดินทางไปที่บึงบอระเพ็ดโดยเรือยนต์ลำนั้นซึ่งมีชื่อว่า "สุริยา" แต่คนขับรถบัสและเด็กประจำรถไม่ได้ติดตามไปด้วย

ประมาณ ๑๐.๐๐ น.เศษ ขณะที่เรือ "สุริยา" แล่นอยู่ในบึงบอระเพ็ด ห่างจากฝั่ง ตะวันตกราวหนึ่งกิโลเมตรเศษ สักพักประหลาดตัวหนึ่งก็ปรากฏขึ้นข้างเรือ ความใหญ่โตมหึมาของมัน ทำให้นักทัศนจารออกัน ขวัญแขวน ไปตามกันมันว่ายติดตามเรือ "สุริยา" ในระยะใกล้ซีก รูปลักษณะของมันก็คล้ายยักษ์ในสมัย โลกดั้นมีมงกุฎคล้ายกับภูเขา เคลื่อนที่มันยื่นสองขา กลางบึงใหญ่แล้ว ส่งเสียงร้องคำราม ดังสะท้อนเลื่อนลั่น มันดำตัวลงมาทาบเรือ "สุริยา" ทำให้เรือพลิกคว่ำทันที และแล้วตัวยักษ์หรือเจ้าบึงบอระเพ็ดก็ก้มคอดงกักกินนักทัศนจารทั้งหมู่ชายเด็กผู้ใหญ่ทีละคน หลายคนพยายามว่ายน้ำหนีหนีจู่จู่ราช บ้างก็ซ่อนตัวตามกอไม้กอหญ้าหรือกอสวะ นักทัศนจาร ๑๘ คนตกเป็นอาหารของตัวยักษ์เกือบหมด หรือมี

จะหนีน้ำจมน้ำตายซึ่ง รวมทั้งนายท้ายเรือ "สุริยา" และช่างเครื่องอีกคนหนึ่ง เมื่อตัวยักษ์ได้กินคนจนอิ่มแล้วมันก็ส่งเสียงคำรามฟาดหางโฉบผางแล้วจมน้ำลงไปในบึงบอระเพ็ด

นายคนก นาทีทอง และ นายชัชวาล วาวิกระด้าง ชายหนุ่มในวัยเบญจเพสทั้งสองคน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่นำเที่ยวของโรงแรม "สี่สหาย" กับนักทัศนจารชาวอเมริกัน ๔ คนซึ่งคนหนึ่งเป็นผู้หญิง ได้เกาะเศษไม้กระดาน เรือยนต์ว่ายน้ำกระเดือย กระแสน้ำหาฝั่ง ลมแรงทำให้น้ำในบึงเป็นระลอกซัดเข้าหาฝั่ง ทั้ง ๖ คนจึงรอดตายเหมือนกับมีปาฏิหาริย์ ผู้นำเที่ยวและนักทัศนจารเคนตายต่างรุดเข้าพบเจ้าหน้าที่ผู้รักษาบึงบอระเพ็ด ทหารและแจ่งเหตุร้ายให้ทราบ

ตอนบ่ายวันนั้นเอง เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ของกองทัพอากาศที่สนามบินตาดิได้ถูกส่งมากันหนา นักทัศนจารและนายท้ายเรือกับช่างเครื่องซึ่งอาจจะรอดชีวิตอยู่ในบึงใหญ่ เพราะบางตอนของบึงนั้น คับมาก บางแห่งก็เป็นโคลนดินปกคลุมด้วยหญ้าหรือต้นไม้หน้า เครื่องบินขับไล่ไอพ่นลำหนึ่งก็อาจจู่จรวดและเป็นกลล่ออากาศพร้อมได้บิน จวดจวอนอยู่เหนือ บึงบอระเพ็ด

ในระยะต่ำเพื่อสังหารสัตว์ยักษ์กัณนั้น แต่ไม่ปรากฏว่านักบินได้พบเห็นมัน ทางกรได้มีปีกปกกลองเข้าบ้งแล้วโดยประกาศให้ทราบว่ามีงบระเพ็ด เป็นเชกอันตราย เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองกำลังสั่งให้ผู้คนที่บ้านเรือนอยู่ใกล้บ้งให้อพยไปอยู่ที่อื่นด้วยด้วยเกรงว่าสัตว์ยักษ์กัณนั้นจะขึ้นมาบนบกและไล่กินคนอื่นเพราะติดอกติดใจในรสชาติของ นมมนุษย์ เช่นเดียวกับเสือที่ไม่เคยกินคน เมื่อมันกินคนสักคนหนึ่งก็ไม่ยอมกินอาหารอย่างอื่นตั้งหน้าตั้งตาแค่จะกินคนเท่านั้น หมูเห็ดเห็ดไก่ไม่สนใจ

หนังสือพิมพ์สรุปข่าวว่า นักทัศนจรเคนตาย ๔ คน และผู้นำเที่ยวทั้ง ๒ คนได้เดินทางมาถึงโรงแรม "สี่สหาย" ในเวลา ๑๙.๐๐ น. ของวันที่ ๖ มกราคม ปรากฏว่า นางรูธ เอสซาท ภรรยาของนายเควิต เอสซาท เจ้าของห้างจำหน่ายเครื่องสำอางที่มีชื่อแห่งนครนิวยอร์กซึ่งรอกชีวิตกลับมาได้ ได้มีสติเห็นเพื่อน ไปถึงกับฟูเพื่อถึงสัตว์ยักษ์กัณนั้นตลอดเวลา กำลังทหารบกสวนหนึ่ง ที่นครสวรรค์ พร้อมด้วยอาวุธหนักถูกส่งไปยังบ้งบระเพ็ดแล้ว ริมบ้งฝั่งตะวันตกมีปืนไรแรงสะท้อนปืนปราบรถถังและเครื่องยิงระเบิดตั้งอยู่เรียงราย

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบ้งอนิก ๆ ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรม "สี่สหาย" ใ้รับข่าวร้ายทางโทรศัพท์เมื่อตอนหัวค่ำวานนี้ในเวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น. ซึ่งนายทวนทอพงศ์ ผู้จัดการหนุ่มรูปหล่อของโรงแรมได้โทรศัพท์มาถึงอาสาเสียมิทงหวนและรายงานให้ทราบ

สี่สหายกับเจ้าคุณบ้งอนิกฯ รุดไปยังโรงแรม "สี่สหาย" ทันที ต่างคนต่างแสดงความเสียใจต่อชาวอเมริกันทั้ง ๔ คนที่รอกตายจากสัตว์ยักษ์เจ้าบ้งบระเพ็ดกลับมาได้ แต่ต้องสูญเสียข้าวของเงินทองที่ติดตัวไปมาก อย่างไรก็ตามผู้รอกชีวิตไม่มีกะโหลกศีรษะที่จะพุกุ้ยด้วย ทุกคนสนใจกับการสวดมนต์ขอให้คุณพระเจ้าของเขามากกว่าที่พระองค์ช่วยเหลือคุ้มครองเขา

เมื่อพลเรือกัณเจ้าหน้าผู้นำเที่ยวก็อนายกนกับนายชัชวาลมาสอบถามรายละเอียด ทั้งสองคนก็พุกจาเลอะเลือนและสารภาพตามตรงว่าเขาได้รับความตื่นเต้นตกใจมากเท่าที่เขาได้เห็น สัตว์กัณนั้น และเห็น มันกินคน ทีละคน ต่อหน้าต่อตาเขาขอร้องอย่าได้ซักถามอะไรเขาจนกว่าขวัญของเขาที่เสียไปจะกลับคืนมา

ตอนสายวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๐๘
 สีสหายกับเจ้าคุณบังจันึกฯ ได้มาที่โรงแรม "สี่สหาย"
 ในเวลา ๙.๐๐ น. พอเข้ามาในห้องผู้อำนวยการซึ่งมีโต๊ะทำ
 งานสำหรับสี่สหายกับเจ้าคุณบังจันึกฯ ได้ไม่ถึงนาที ผู้จัดการ
 โรงแรมก็เข้ามาพบ

"สวัสดิ์ครับท่าน สวัสดิ์ทุก ๆ คนครับ"

เสียห้วงยิ้มให้ผู้จัดการหนุ่มผู้สำเร็จวิชาภาวโรงแรมมา
 จากประเทศสวิส.ซอร์แลนด์

"นั่งชิวๆ ทานฝรั่งที่รอคอยกลับมาเข่าว่ายังไง
 บ้าง"

นายทวนทุดท้วนนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะผู้อำนวยการ

"สองคนที่ภรรยา ของเขาคงเป็นเหยื่อ สักวักษ์ตัวนั้น
 หมกตัวอยู่ในห้องตลอดเวลาคับ ผมโทรศัพท์ขึ้นไปตามถึงอา
 ทาร.เข้าทางก็ตอบปฏิเสธ"

พล พิศราภรณ์พูดเสริมขึ้น

"เขาทำหนึบบริการนำเที่ยวของเราหรือเปล่าคุณ"

นายทวนหันไปยิ้มให้พล

"ไม่ครับ มีสเตอร์สมิทว่า ไม่ใช่ความผิดของเราเพราะ
 เจ้าหน้าที่นำเที่ยวของเราไม่อาจจะตรัสรู้ได้ว่ามีสัตว์จำพวกโคใน
 เสาศาตย์อยู่ในบึงบอระเพ็ด"

พลพยักหน้ารับทราบ

"แล้วพันตรีลอยเขาว่าอย่างไร" พลทนายถึงนักธุรกิจ
 ชาวอเมริกันที่เป็นนายทหารกองหนุนผ่าน สมรภูมิเกาหลีมาแล้ว
 อย่างโชกโชนถึงกับได้เหรียญกล้าหาญ

"เขาร้องให้เหมือนเด็ก ๆ ครับ เขาคำครวญถึงเมีย
 ของเขาและขอร้องให้.เราช่วยส่งเขากลับนิวยอร์ก หรือถ้าเชื่อ
 เกียรติเขาจะให้เขาชดเชยเงินค่าโดยสารเครื่องบินก่อนก็ได้ เงิน
 และครีฟของเขาอยู่ในกระเป๋าเงินของภรรยาเขาและคลั่งอยู่ที่
 บ่า เขาแลเห็นสักวักษ์ตัวนั้นเข็มนอบเข้าไปหมกทั้งภรรยาของ
 เขาและกระเป๋าเงินกับกล้องถ่ายรูปราคา ๔๕๐ ดอลลาร์"

นิกรทำหน้าที่เบ้แล้วพูดเสริมขึ้น

"อ้อ ยักษ์ใหญ่นัยักไม่เลือก กินกระทั่งกระเป๋เงิน
 และกล้องถ่ายรูป ถูกละมันกินคน เข็มันควรแก้.ตั้งกรอไปร
 ยายแหม่มคนนั้นออกทั้งเสียก่อน ก็กินแค่คนล้วนๆ"

คว. ดีเรกค่อนนินารแล้วจับปากจับคอกพุกเหมือนกระเทย

“อู๋ย - ทำยังงั้นก็ไปกายโหง เมียพันตรีลอยอายุ ๓๒ ปีเท่านั้น”

เสี่ยหงวนชักผู้จัดการโรงแรมต่อไป

“นายเฮสซาทล่ะเขาว่ายังไง”

“มีสเตอร์.ควิค เฮสซาทหรือครับ หมอนี่ออกจะวุ่นวายสักหน่อย เขาจะเรียกค่าเสียหายถึงแสนดอลลาร์นะครับ และถ้าเมียของเขาป่วยเป็น โรคประสาทหรือโรคจิต เขาก็จะเรียกค่าเสียหายเพิ่มขึ้นอีก”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

“พวกฝรั่งมันก็อย่างนี้แหละแก่เรียกค่าเสียหายนัก เราไม่ใคร่จะการนำเที่ยวเราจะได้รับผิดชอบ พวกเขาเฉลี่ยเงินกันมาจ้างให้แผนกนำเที่ยวของเราพาไปเที่ยวต่างหากและมีจุดหมายปลายทางที่บึงบอระเพ็ด เขาอยากจะทำเปรียบเทียบกับทะเลสาบธมในเขมร พวกเขาเคยชมเที่ยวทะเลสาบเขมรมาแล้ว” พุกจบเสี่ยหงวนก็ได้ยินเสี่ย เคาะประคุดห้องจึงกล่าวคำ อนุญาตให้เข้ามาได้

เจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของโรงแรม ซึ่งเป็นสาวสวยร่างอวบอ้วนอายุในราว ๒๓ ปีคนหนึ่งพาตัวเข้ามาในห้อง

“สวัสดิ์ค่ะผู้อำนวยการ”

อาเสี่ยอมยิ้มและยกแก้วให้

“ว่าไงหนู วันนี้ไปคุหนั่งรอบเย็นกับน้านะ”

พลจุกปากมองดูอาเสี่ยอย่างเคือง ๆ

“พุกเรื่องงานเสียก่อนเถอะวะอย่าเพิ่งชีกอเลย”

สาวสวยรายงานให้ผู้ำนวยการโรงแรมทราบ

“ผู้แทนและช่างภาพหนังสือพิมพ์หลายคนเขาจะขอพบกับท่านผู้อำนวยการ เพื่อขอสัมภาษณ์ รายละเอียดเรื่องไคโนเสากินนักท่องเที่ยวยุคที่บึงบอระเพ็ดค่ะ”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วว่า

“ไปบอกเขาเถอะว่าถ้าอยากได้รายละเอียดให้เขาเดินทางไปสัมภาษณ์ไคโนเสากันนั้น ฉันไม่ไ้ไปก็ช่วยไม่รู้ไม่เห็นฉันจะให้สัมภาษณ์อย่างไร ช่วยบอกเขาคือว่าฉันขอโทษที่ไม่ว่าง เพราะกำลังสำรวจ ความเสียหายของนักท่องเที่ยวยุคที่รอดคากลับมา”

สาวสวยรับคำสั่งแล้วพาตัวออกไปจากห้อง พลกล่าวกับนายทวนว่า

“นายคนกับนายชัชวาลเขามาทำงานหรือเปล่า”

“มาครับ มาก่อน ๙ นาฬิกาเพียงเล็กน้อย หน้าตาซุบซิบหมั่นหมองผิดปรกติ โกรธซักถามอะไรหรือพูดคุยกับเขาก็ไม่ยอมพูดคุย แต่รู้สึกว่ามีอะไรระปือระป้อเหมือนเมื่อคืนนี้ครับ”

“นี่แหละ” พลพุดยิ้มๆ “คุณไปทำงานเถอะ บอกคนกับชัชวาลมาหาเราด้วย เราต้องการซักถามรายละเอียดเรื่องสัตว์ยักษ์ตัวนี้”

“ครับ พวกคุณต้องการกาแฟหรือน้ำชาบ้างไหมครับ ผมจะให้บ๊วยเอามาให้”

นิกพุดขึ้นทันที

“ก็คืนนี้ขี้ผู้จัดการ ขอกาแฟให้พวกเราเถอะ แล้วก็แธนวินสำหรับผม”

ผู้จัดการลุกขึ้นก้มศีรษะโค้งคำนับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณเบ้งจันนิท ๖ แล้วเดินออกไปจกห้องผู้อำนวยการ โรงแรม

“สี่สหาย” โรงแรมที่ทันสมัยโอโตงหรูหราที่สุดในกรุงเทพฯ มีบริการอันดีเยี่ยมแบบโรงแรมชั้นหนึ่งของสวิส.เซอร์แลนด์

พลปรารภกับเจ้าคุณเบ้งจันนิท ๖ ถึงเรื่องที่ฝรั่งเจ้าทุกข์จะเรียกร้องค่าเสียหาย ท่านเจ้าคุณมีความเห็นเช่นเดียวกับเสียทวง ท่านบอกว่าทางโรงแรมไม่ต้องรับผิดชอบในเหตุร้ายที่เกิดขึ้นนี้ ถ้าฟ้องร้องก็ต้องฟ้องรัฐบาลในฐานะที่ปล่อยปละละเลยให้ไกอโนเสามาอาศัยอยู่ในถิ่นแคว้นส่วนหนึ่งของประเทศไทย

นายพลตรีเรกเบ็คกระป้าเอกสารขนาดใหญ่อยับหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเป็นตำราสัตวศาสตร์ออกมา หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือรูปภาพสัตว์ต่างๆ ในยุคหิน มีสัตว์จำพวกไกอโนเสา บรอนโนเสา กินพืชกินใบไม้และกินสัตว์และมนุษย์เป็นอาหาร แต่ละตัวมีน้ำหนักอย่างน้อย ๒๐ ตันขึ้นไปคงคำอธิบายได้ภาพ สนวนกต่าง ๆ ก็เป็น นกยักษ์ปีกเป็นพัดไม่มีขนแบบเคียว กับค้างคาวปีกกว้างถึงข้างละ ๓ เมตรก็มี สามารถกางข้างในปัจจุบันนี้เขาไปกิน ได้อย่างสบาย

เมื่อได้ยินเสียงประตูห้องถูกเคาะเจ้าคุณเบ้งจันนิทก็กล่าวคำอนุญาต ประตูกระจากผ้าซึ่งมีลูกบิดช่วยให้การบิดเบ็คเป็นไป

โดยไม่ต้องออกแรงค่อย ๆ เผลอออก ชายหนุ่มสองคนแต่งกาย
 กริ่งสาเกตคือผูกเน็คไทแต่ไม่ได้สวมเสื้อชั้นนอกพาตัวเดินเข้ามา
 ในห้อง คนหนึ่งร่างใหญ่และค่อนข้างสูง อีกคนร่างบอบบาง
 ทั้งสองคือนายกนก นาทีทองและนายชัชวาล วารีกะต่างเจ้า
 หน้าที่ นำเที่ยว หรือ โก๊ค ของแผนกนำเที่ยว แห่งโรงแรม "ส.
 สหาย" นั่นเอง

หน้าตาของ ชายหนุ่ม ทั้งสอง ชูบซิค ร่วงโรย ผิดปรกติ
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบึงบอระเพ็ดตอนสายวานนี้ทำให้เขาอกสั่น
 ขวัญเขว่นเต็มไปด้วยความประหวั่นพรันใจเหลือที่จะกล่าว และ
 ไม่นึกไม่ฝันว่าเขาจะรอดตายกลับมาได้ ภาพสัตว์ยักษ์ที่ว่ายน้ำ
 ตามเรือและยื่นเด่นในบึง แผลตเสียงร้องลึมหวังมาทับเรือยนตร์
 "สุรียา" ทำให้เรือพลิกคว่ำอย่างง่ายตายมันเป็นภาพประทับใจ
 เขาอย่างไม่มีวันลืม และที่ติดหูติดตาอยู่จนกินไม่ได้นอนไม่หลับ
 ก็คือโตในเตาตัวนั้น ได้ก้มลงคาบคนขึ้น ไปเคียวกิน ที่ละคนเห็น
 ฝรั่งและหม่อมมณี ทักนาจรวลออกจน นายท้ายเรือและ ช่างเครื่อง
 คั้นกระแต้ว ๆ อยู่ในปากของมัน เลือดไหลทะลักออกมาข้างริม
 ฝีปากกลางอันกว้างใหญ่ของมันแต่เห็นฉับทัน ขณะที่ยกกับชัช
 วาลแอบซ่อนตัวอยู่ในตงคนไม้หน้าและผัดกบรวาอันหนาที่ข

ชายหนุ่ม ทั้งสอง เดินเข้ามา หุคยีน กลางห้อง แล้วก้ม
 ศีรษะก้านับกล่าวคำสวัสดิ์คนย้างของเขาทั้ง ๕ คน นายพล
 ทิเรกพยักหน้าเรียก

"เชิญ มานั่งนี้เถอะคุณ"

กนก และชัชวาล พวกกันเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ว่าง คนละตัว
 หน้าโต๊ะทำงานของศาสตราจารย์ทิเรก อาเสียมหงวนมองดู
 ชายหนุ่มทั้งสองอย่างขบขัน

"เป็นยังงัยน้องชาย ขวัญของคุณกลับคืนมาแล้วหรือ
 ยัง"

กนกยิ้มแห้งแล้ง

"ยังครับผู้อำนาวยการ ผมยังเห็นเหตุการณ์ที่น่าหวาด
 เสียวตอนสายวานนี้ตลอดเวลาคับ ทุกี่แ่วไต่ย็นเสียงมันร้อง"

เสียมหงวนหัวเราะหึ ๆ

"ทำใจให้สบายเถอะคุณกระดก มันไม่ตามคุณมากรุง
 เทพ ๆ พรอก"

นายกนกทำหน้าชอบกล

"ผมชื้อกนกกับผู้อำนาวยการ"

“เดอเน่า กนกหรือกระดกมันก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ”
แล้วอาเสี้ยกัศพยอกชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง “ก็ใจใหม่คุณชวัลลภ
คุณรอดตายกลับมาได้”

“ไม่ครับผู้อำนวยการ ผมมีแต่ความตื่นเต้นหวาดกลัว
จนบอกไม่ถูก มันน่ากลัวเหลือเกินครับ ตัวใหญ่เท่าภูเขาเสากา
เสียงดังจนแทบแก้วหู”

ดร. ศิเรกผิวปากหวือ เดือนสมุทภาพสัตว์ยักษ์สมัยหิน
โทชายหนุ่มทั้งสองดู มันเป็นสัตว์จำพวกไดโนเสาร์ที่ยืนหรือเดิน
สองขาโดยใช้เท้าหลัง รูปร่างหน้าตาคล้ายกิ้งก่า ใต้คอและบน
หางมีแผ่นหรือแผงขรุขระ มีคำอธิบายได้ภาพเป็นภาษาอังกฤษ
บอกไว้ว่าไดโนเสาร์ชนิดนี้กินสัตว์เป็นๆ เป็นอาหาร คุรยที่สุด
ในยุคหินเมื่อ ๑๕๐ ล้านปีที่ผ่านมา ตัวยาวจากศีรษะถึงปลาย
หาง ๑๕๐ ฟุต วัดจากโครงกระดูกของมันในพิพิธภัณฑ์สัตว์
ศึกดำบรรพ์ ในกรุงลอนดอน น้ำหนักตัวประมาณ ๓๐ ตัน
หรือเท่ากับช้างขนาดใหญ่ ๑๕ ตัว ในยุคนั้นมันมีอายุพอๆ กับ
เต่าคือในราว ๔๐๐ ถึง ๕๐๐ ปี สืบพันธุ์และออกไข่ ทั้งไข่
ไว้ตามดินทรายไข่แสงอาทิตย์ฟักไข่ เมื่อถึงกำหนดลูกของมัน
ก็จะเจาะไข่ออกมาเองและไถวันโตกิน

“คุณกนก” นายพลตรีเวทศเสียงหนักๆ “คุณกับคุณ
ชวัลลภครูป็นซี เป็นภาพเขียนที่ช่างเขียนผู้เชี่ยวชาญในทางสัตว
ศาสตร์เขียนขึ้นและพิมพ์สอคดีให้ใกล้เคียงตามที่ต้นนิษฐาน คุณ
ทั้งสองบอกผมชื่อว่า เหมือนกับสัตว์ยักษ์ ในมังงบอระเพ็ดหรือ
เปล้า”

ชายหนุ่มทั้งสองผ่านพรวดลุกขึ้นยืน และถอยหลังกรุก
พร้อมๆ กัน

“คุณหมอ” นายกนกร้องตื่น “ไปรคอย่าให้มันหลุด
ออกมาจากหนังสือนะครับโอ๊ะ...ผมกลัวมันครับ”

นายชวัลลภร้องขึ้นบ้าง

“กรุณาปิดหนังสือเสีย เถอะครับ อ้ายนี้แหละครับที่โผล่
ขึ้นมาจากมังงบอระเพ็ดเหมือนกันว่าคุณหมอไปถ่ายรูปมันมา”

ดร. ศิเรกกลืนน้ำลายติดๆ กันสามสี่ครั้ง

“คุณทั้งสองกลัวกระทั่งรูปของมันเขียวหรือ”

นายกนกหน้าซีดท้วม

“ครับ เพียงแต่เห็นรูปมันผมก็แทบช็อคแล้ว”

“อ้อไว้ ถ้ายังงั้นยูลองคนกลับบ้านได้ ผมอนุญาตให้

หยุดพักผ่อนงานสามวันนับแต่วันนี้ อ้อ-วันที่ ๑๐ ตรงกับวันอาทิตย์มาทำงานวันจันทร์เลย หยุดเสียวันจะได้สบายใจ"

ชัชวาลย์มอออกมาได้

"ขอบพระคุณครับคุณหมอ อ้อ-ผมคิดว่าดูเหมือนอย่างน้อยก็ตกในราว ๗ วันนะครับ กว่าขวัญของผมและภรรยาจะกลับคืนมา"

"พอแล้ว" ศาสตราจารย์ก็เรกทวาคเว็ค "สี่วันพอแล้ว นะ...ซักกำเรียบ ไป...ไปได้ ระหว่างหยุดก็ควรจะถ่ายรูปถ่ายยิวเสียด้วย กลับมาทำงานสัปดาห์หน้าคุณทั้งสองจะได้เป็นปกติ"

ผู้นำเที่ยว ทั้งสองคน ต่างก็ศีรษะ กระทำความ เคารพแล้วพากันออกไปจากห้องทำงานของผู้ช่วยการ ในนาที่นั้นเอง พนักงานรับใช้ของ โรงแรม สองคน ซึ่งแต่งเครื่องแบบเรียบร้อย ได้พากันเข้ามาในห้อง คนหนึ่งถือถาดใส่กาแฟขนาดใหญ่พร้อมด้วยเครื่องอุปกรณ์ในการผสมกาแฟคือนมสด น้ำตาลปอนด์ และถ้วยกาแฟพร้อมจานรอง ๖ ถ้วย อีกคนถือถาดใส่จานแซนวิชและผลไม้คือองุ่นสดและแอปเปิ้ลสำหรับนิก

"เฮ้ เอาจานผลไม้มาโต๊ะนี้" นิกกรุกขึ้นกึ่งๆ "กาแฟยกไปโต๊ะริมห้องแล้วผสมมาแจกพวกเราคนละถ้วย นึกว่าคุณทวนลืมเสียแล้วอ้อวัตักเงินเคื่อนเลยพับผ้า"

คนรับใช้ถือถาดแซนวิชกับผลไม้มาวางที่โต๊ะทำงานนิกกรและหยิบจานทั้งสองจานออกมาจากถาดพร้อมถ้วยส้อม และผ้าเช็ดมือ เสร็จแล้วก็ไปช่วยเพื่อนของเขาผสมกาแฟแจกจ่ายให้เจ้านายคนละถ้วยตามคำสั่งนิกกรแล้วก็พากันออกไปจากห้องอย่างสงบเงียบแม้แต่การเดินก็ค่อยๆ ย่อง ที่โรงแรม "สี่สหาย" นี้ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบังจันท์ฯ ย่อมเป็นผู้ใหญ่ยิ่งและมีอำนาจสูงสุด ใครๆ ก็เกรงกลัวเคารพบนอบและคอยประจบสอพลอเพื่อหวังจะได้เงินเคื่อนขึ้น

นายพลติเรก ยกสมมุติภาพให้ทุกคนดู แล้วกล่าวขึ้น อย่างเป็นงานเป็นการว่า

"สัตว์ยักษ์ ในบึงบอระเพ็ด คือโคโนเสภาพันธุ์ น้อย่างไม่มีปัญหา มันกินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร ไม่กินหญ้าหรือพืชเหมือนโคโนเสภาพันธุ์ที่คล้ายห่าน แบบกึ่งกายักษ์นี้ดุร้ายมากน้ำหนักตัวถึง ๓๐ ตัน"

เจ้าคุณบึงนิก ๖ ทำหน้าเหยเกและนั่งฟังด้วยความสนใจ

ใจ

“พ่อไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมันถึงมีชีวิตอยู่ได้ มันเป็นตัวยุคหินสมัย ๑๕๐ ล้านปีที่ผ่านมานี้ ทั้งแก่นมนุษย์ยังแก้ผ้าโองๆ ใช้ก้อนหินคมๆ ผูกปลายไม้ทำเป็นหอกล่าสัตว์หรือเป็นอาวุธประจำตัว”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“ใช่ครับ ตอนนั้นผมเป็นเด็กมากแต่ก็พอจำความได้”

“อ้ายเวร” พลพุกพลางหัวเราะพลาง “ตอนนั้นแกอยู่ปลายอ้อปลายแฉมที่ไหนก็ไม่รู้” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้จอมนักวิทยาศาสตร์ “คุณเอาท่านสงสัยเหมือนอย่างกันสงสัยเหมือนกันทำไมเหยโบราณหรือโคโนเสายักษ์กัวันจึงมีชีวิตอยู่ได้ หรือแกเชื่อว่ามันมีอายุยืนตั้งร้อยล้านปี”

“โน เป็นไปไม่ได้ ร้อยล้านปีภูเขาใหญ่ๆ ยังกร่อนและสึกเหลือลูกเล็กนิดเดียว คุณอย่างเขาคินเป็นตัน เมื่อพันล้านปีมันเป็นเขาหินขนาดภูเขาหิมาลัย เกียวนี้กลายเป็นเนินดินเล็กนิดเดียว มีความหมายก็เป็นทีหนุ่มสาวแอบไปนั่งพลอดรักกันเท่านั้น แล้วก็มีถึงมีหมั้นให้คู่” พุกจบ คร. ก็เรกก็หัวเราะชอบ

ใจ ยกถ้วยกาแฟขึ้นชดเชยเล็กน้อยจึงกล่าวกับคณะพรรคของเขาอย่างเป็นทางการ “กันแน่ใจเหลือเกินที่ว่าสัตว์ดึกดำบรรพ์ยุคสมัยหินยังมีชีพพันธุ์ อยู่ในส่วนต่างๆ ของโลกเราเนี่ย โดยเฉพาะในทวีปเอเชียหรืออัฟริกาซึ่งอากาศค่อนข้างร้อน ในตำราบอกว่โคโนเสาทั้งประเภทเหยโบราณหรือประเภทคอยาวเหมือนท่าน นอกจากเป็นสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกแล้วยังสามารถอยู่ในน้ำเค็มหรือน้ำจืดได้ด้วย”

พลพุกหน้ารับทราบ

“ถ้ายังงั้น เจ้าบิงบอระเพ็ดกัวัน มันสืบพันธุ์ จากพ่อแม่ของมันที่อาศัยอยู่ในบึงมาก่อนงั้นหรือ”

ศาสตราจารย์คิเรกสันติวัระ

“โน มันเกิดที่อื่นซึ่งไม่ใช่ประเทศเรา แต่ถิ่นของมันอาจจะอยู่ในทะเลจีน เมื่อมันเติบโตขึ้นแก่ตัวมันยังไม่ใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้มันคงว่ายน้ำมาทางทะเล เข้าอ่าวไทยเข้าแม่น้ำเจ้าพระยาเรื่อยเปื่อยขึ้นมา ทางเหนือ จนถึง นครสวรรค์ และปากน้ำโพ แยกมาตามแควใหญ่เข้าสู่บึงบอระเพ็ด เมื่อได้พบที่กว้างขวางร่มเย็นมีอาหารสมบูรณ์ ก็อึงปลามันก็ยึดเป็นที่อยู่

ของมันแล้ว เวลาร้อยหรือสองร้อยปีที่ผ่านมาทำให้มันเติบโตขึ้นตามลำดับ ฮ่า—เคยมีข่าวว่าจะเชยกันขนาดอ้ายต่างคลองบางมดในบึงบอระเพ็ดขึ้นไปคาบผู้คนที่อยู่ริมบึงเอาไปกินบ่อย ๆ นั่นไม่ใช่จะเชย มันคือโคโนเสาคั่ววันแหละ ตอนคาบเอาไปไม่มีใครเห็นคงได้ยินแต่เสียงคนร้องให้ช่วยเท่านั้น เมื่อปีกลายนี้หนังสือพิมพ์ก็เคยลงข่าวว่า เจ้าหน้าที่รักษาบึงคนหนึ่งเกิดอุบัติเหตุเรือล่มในบึงและจมน้ำหายไปโดยไม่ไค้ศพ นั่นก็คงเป็นเพราะเขาคบเป็นเหยื่อเหยื่อโบราณคั่ววัน”

เจ้าคุณเบ้งจันนี่ ๖ อัมแห่ง ๆ

“เรียกมันว่าเหยื่อโบราณฟังทะแม่ง ๆ ชอบกล เรียกถึงก่ายกัษไม่คัหรือ”

นายพลคิเรกคหัวเราะไม่ไค้

“ก็เขาเรียกกันอย่างนั้นนี่ครับ เหยื่อเป็นสัตว์เดือกกลานชนิดหนึ่ง ความจริงก็ไม่ไค้เป็นคำหยาบคายอะไร เราถือกันไปเอง สอนนักสัตวศาสตร์เขาไม่คั”

นักรพุกขึ้นทั้ง ๆ ที่แขนวิซคับปาก

“แจะระกิตบราบเหยื่อโบราณหรือโคโนเสายกัษคั่ววันใหม่ละหมอ”

ศาสตราจารย์คิเรกหนึ่งอง ไปตักครุ

“ต้องฟังข่าวคูก่อนแล้วก็ฟังเสียงท่านผู้ใหญ่คัวย เท่าที่เราราบ ขณะนี้ กำลังทหาร พร้อมคัวยอาวุธหนัก ได้ส่งไปปราบสัตว์ยกัษคั่ววันแล้ว เฮลคัอปปเตอร์และไอพ่นประจัญบานก็บินลาดตระเวนเหนือบึงบอระเพ็ดตลอดเวลา ถ้าหากว่านักบินขับได้แลเห็นมันโผล่ขึ้นกลางบึงเขาก็จะโจมตีมันคัวยปืนกล และอาวุธจรวด และถ้ามันเข้ามาชายฝั่งริมบึงก็คงถูกปืนมาซุก้าหรือปืนไรแรงสะท้อนของทหารราบเข่งทิ้งแน่นอน”

เจ้าคุณเบ้งจันนี่ ๖ กล่าวขึ้นทันที

“พ่อจำคัได้ว่าแจะเคยคูกัยกับพ่อเรื่องสัตว์ยกัษสมัยหิน แจะบอกพ่อว่า สัตว์จำพวกโคโนเสาคหรือบรอนโนเสาคหนึ่งมันหนาและแข็งแแกร่งงคงทนยิ่งกว่าแผ่นเหล็กกล้า บินยังมันไม่เข้าและถูกระเบิดก็ทำอะไรมันไม่คั”

นายพลคิเรกหัวเราะเบา ๆ

“นักสัตวศาสตร์หรือนักชีววิทยาเขาสนับสนุนกันอย่างนั้นครับคุณพ่อ”

กิมหงวนพุกโพลงขึ้น

“ในตำราที่อยู่บนโต๊ะ แกมีรายละเอียดบอกไว้หรือเปล่า ว่ามันมีกำลังเท่าไหน ก็แรงม้าหรือก็แรงช้าง”

ศาสตราจารย์ก็เรอกอมยิ้ม

“ก็เป็นเรื่องสันนิษฐานอีกนั่นแหละ ฝรั่งเศสอาจจะยกเมฆก็ได้ เขาเขียนรายละเอียดไว้ว่า ไคโนเสาทันน้ำหนักตัว ๒๐ ตันจะมีกำลังเท่ากับช้างขนาดใหญ่ ๑๐ ตัว ถ้า ๓๐ ตัน ก็จะมีกำลังเท่ากับช้าง ๑๕ ตัว แต่มันอาจจะมากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้เหมือนอย่างคนเรานี้แหละ ตัวเท่ากันแต่กำลังไม่เท่ากัน”

เสียงทวนพยักหน้าหงิกๆ

“จริงว่ะ ถ้าไคโนเสาทัวที่อยู่ในบึงบอระเพ็ดมันเป็นนักเพาะกาย เล่นเหล็กทุกเย็นมันก็ต้องแข็งแรงกว่าไคโนเสาทีสภารวยกรีทกรายเอาแต่เที่ยวและกินเหล้า”

นิกรยกอวัยวะส่วนหนึ่งของเขา ให้เสียงทวนดู แล้วพูดเสียงหัวเราะ

“นี่แน่ะ ไคโนเสาเล่นกล้าม”

นายพลติเรก มองดูรูปภาพเขียน ของสัตว์ ตึกกำบรรพ์ ด้วยความสนใจ แล้วเขาก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาว่า

“กันเป็นนักวิทยาศาสตร์และเป็นหมอ กันไม่ใช่คน สักวาศาสตร์หรือนักชีววิทยา กันไม่มีความรู้มากมายอะไรในเรื่องนี้ แต่ก็เชื่อว่าสัตว์ยักษ์ในสมัย ๑๕๐ ล้านปีที่แล้วมา ยังไม่สูญพันธุ์ ไปที่เดียว อย่างน้อยมันก็เหลืออยู่ตัวหนึ่งคือตัวที่อาศัยอยู่ในบึงบอระเพ็ดของเรานี้แหละ ชาวนี้จะทำให้ชาวโลกตื่นตื่นมาก นักสัตวศาสตร์คงจะหลังไหลเข้ามาในประเทศไทย พร้อมกับควายช้างถ้ำหนังของบริษัทหนึ่งต่าง ๆ ทั่วโลก การจับเป็นสำหรับไคโนเสาทัวนี้คงไม่มีทาง แต่การจับตายก็ไม่ใช้เรื่องที่จะทำได้ง่าย ๆ อย่างไรก็ตามถ้าทางราชการทหารปราบไม่ได้และขอร้องให้กัน และ พวกเรา เดินทางไปปราบมัน กันก็จะ พยายามปราบมันให้ได้ ชินปล่อยัววันหนึ่งมันจะต้องขึ้นมาจากบึงบอระเพ็ด ไล่กินคนที่ปากน้ำโพและที่จังหวัดนครสวรรค์ทำให้บ้านเมืองพินาศผู้คนล้มตาย ในความรู้สึกของกันกันคิดว่าอาวุธจรวดหรือปืนใหญ่เป็นกลตลอดจนลูกระเบิด จากเครื่องยิง ระเบิด หรือระเบิดมือคงสังหารมันไม่ได้แน่”

พลตมชื่นด้วยความสนใจ

“แล้วแกจะปราบมันโดยวิธีใด”

นายพลก็เรอขี้มกริม

“ไอจะคิดดูก่อน แต่คนอย่างกินไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ
การปราบศึกยักษ์ตัวนี้คงไม่ยากลำบากจนเกินไป”

นิกรขมมือขาขึ้นแล้วร้องขึ้นดัง ๆ แบบทหาร

“ขออนุญาตครับ”

ศาสตราจารย์ ดิเรก หันมาทางเขยเล็ก ของเจ้าคุณบัจฉ-
นิก ๆ

“ว่ายังไง”

นิกรว่า “ถ้าทางการส่งแกกับพวกเราไปปราบมัน กัน
ขอตัวไว้อย่างเด็ดขาด อ้ายโคโนเสกตัวนั้นไม่ใช่กิ้ง
ก่าหรือจิ้งเหลน กันไปกับแกเมียกันก็มีหวังเป็นม่าย”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ พุกเสริมขึ้น

“แต่แกเป็นนายทหารอัยกร ถึงเป็นนายทหารพิเศษ
แกก็มียศทหารและได้รับเงินเดือนพันเอกพิเศษเต็มขั้น ความ
จริงพวกเราเอาเปรียบทหารทั้งหลายด้วยซ้ำไป เราไม่ได้ประจำ
ทำงานตามกรมกอง บางทีตลอดเดือนไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับทาง
ทหารเลย แต่เราก็กินเงินเดือนไม่เคยขาด ทหารจะต้องปฏิบัติ
ตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด เข้าใจ”

“จริงครับ ถ้ายังงั้นผมจะไปปราบโคโนเสกตัวนั้นถ้าได้
รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ผมจะทำตัวให้สมกับที่ผมเป็นนาย
ทหารผู้ใหญ่ และผมจะยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตให้สมกับที่ว่า...
ประเทศบ้านทหารรั้ว”

“อ้าว ๆ ๆ” ท่านเจ้าคุณเอ็ดกะโร “อย่าหาเรื่องเจ็บ
ตัวนะอัยกร ทหารเป็นรั้วไว้อยู่ ไม่ใช่ทหารรั้ว”

เสียดหงวนยิ้มให้นิกรแล้วพูดเบา ๆ

“ทหารรั้วก็อะหว่าลันนะซี”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ หันมาทำตาเขยวกับกิมหงวน

“ทะลึง ไม่ต้องอธิบาย”

สี่สหายมองคูหน้ากันแล้วหัวเราะที ๆ ไปตามกัน

๕ ๖ ๗ เย็นวันนั้นเอง

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ กลับมาบ้าน
“พัชรภรณ์” ในราว ๑๖.๓๐ น. พอลงจากรถขึ้นไปบนตึก
พลก็ได้รับรายงานจากนั้นทาเมียรักของเขาว่า นายทหารคนสนิท
ของ รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด คนใหม่ ได้โทรศัพท์ มาบอกว่า
๑๘.๐๐ น. วันนี้ท่านรองจะมาที่บ้าน “พัชรภรณ์” ด้วยราช

การคำนวณและเป็นการเย็บเยียนเจ้าคุณบัจฉนิกฯ กับคณะพรรค
สี่สหายด้วย

พลสังนันทาให้เตรียมการต้อนรับ พล.อ. วิจิต ชัยสมร-
ภูมิ โดยคำนวณ อย่างน้อยก็ต้องต้อนรับท่านด้วยวิสกี้หรือเบียร์แช่
เย็นซึ่งควรจะมีกับแกล้มบ้าง ท่านนายพลอาวุโสผู้นี้เคยดำรง
ตำแหน่งสำคัญในกองทัพบกมาแล้ว เมื่อ พล.อ. หลวงกระตุ่มบอน
อุตุลฤกษ์ปลัดเกษียณอายุ ออกรับ พระราชทาน บ้านานูญ แต้ยั้งคง
เป็นสมาชิกวงรัฐธรรมนุญอยู่ พล.อ. วิจิต นายทหารชั้นหัวกระทิ
ที่ยังไม่ได้ คั้น ก็ได้รับตำแหน่ง เป็นรอง ผู้บัญชาการทหาร สูงสุด
ฝ่ายยุทธการแทนหลวงกระตุ่มบอน ฯ ต่อไป โดยเฉพาะท่านผู้
รู้จักคุ้นเคยกับเจ้าคุณบัจฉนิก ฯ มานานแล้ว ในอดีตเคยอยู่ใน
บังคับบัญชาของเจ้าคุณบัจฉนิก ฯ ปัจจุบันนี้ก็ยังมีภาพ
นับถือท่านเจ้าคุณเป็นอย่างดี ส่วนคณะพรรคสี่สหายก็มีความ
คุ้นเคย กับท่าน นายพลอาวุโสผู้นี้ ตามสมควร ในฐานะ ที่สี่สหาย
เป็นผู้เชี่ยวชาญสรรพาวุธ และเป็นนักวิทยาศาสตร์ของกองทัพ
ไทย คือหมายถึงกองทัพบก, เรือและอากาศ ดังนั้นนายทหาร
ชั้นผู้ใหญ่ ทั้งสามทัพ แทบทุกคน จึงรู้จักคุ้นเคย กับ คณะพรรค สี่
สหายและท่านเจ้าคุณบัจฉนิกฯ ถึงแม้ไม่รู้รู้จักก็เคยเห็นหน้าบ่อยๆ

ที่กองทัพอากาศบ้าง ที่กองทัพเรือบ้าง บางทีก็กระทรวง
กลาโหม พล.อ. วิจิตเคยมาบ้าน "พัชรภรณ์" หลายครั้งแล้ว
แต่นับตั้งท่านได้ดำรงตำแหน่ง รองผู้บัญชาการ ทหารสูงสุด ฝ่าย
ยุทธการท่านเพิ่งจะมาบ้าน "พัชรภรณ์" เป็นครั้งแรก

การดื่มเหล้า สรวลเสเฮฮาคนที่ เรือนต้นไม้ ในตอนเย็น
วันนี้เป็นอันต้องงด สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิกฯ ต่างอาบน้ำ
เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่รอกอยต้อนรับรองผู้บัญชาการ ฯ

ก่อนเวลา ๑๘.๐๐ น. เด็กน้อย สี่สหายกับเจ้าคุณ
บัจฉนิกฯ ยืนจับกลุ่มกันอยู่ที่ระเบียงหน้าคอกใหญ่ เจ้าคุณบัจฉนิกฯ
ยืนจับกลุ่มกันอยู่ที่ระเบียงหน้าคอกใหญ่ เจ้าคุณบัจฉนิกฯ กำลัง
คุยให้ฟังถึงประวัติของท่านนายพลอาวุโสผู้นี้ กล้ายกับจะอวดว่า
ท่านรู้จักดี

"คุณวิจิตสำเร็จจากโรงเรียนนายร้อย จปร. เมื่อเดือน
มีนาคมปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ก่อนจอมพลสฤษดิ์สองปี ออกเป็นนักเรียน
ทำการนายร้อยประจำรบ ๑๑ กองพันที่ ๑ รักษาพระองค์ จน
กระทั่งได้เป็นร้อยตรีและร้อยโท ต่อมาย้ายไปอยู่พิษณุโลกซึ่ง
ตอนนั้นอาเป็นผู้บังคับการอยู่ที่นั่น คุณวิจิตเป็นนายทหารหนุ่ม
ที่เข้มแข็งมีความพุดดี พอเป็นร้อยเอกย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ

โชคก็ได้ไปศึกษาวิชาการทหารในประเทศฝรั่งเศส ๕ ปีแล้วกลับมาประจำกรมเสนาธิการทหารบกอยู่พักหนึ่ง ตอนหลังก็มีการโยกย้ายสับเปลี่ยนหน้าที่คือเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ประวัติของคนนี้ไม่เคยมีหมองหรือคางพร้อย ท่านเป็นคนดีจริง ๆ ที่ว่าดีก็คือรักศักดิ์ศรีรักเกียรติของท่าน แล้วก็มีมือสะอาดปากไม่มอม

เสียหวนพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“แต่ท่านอ้วนมากไปหน่อยนะครับ ขนาดลงพุงแล้ว”

“อ้าว คนเป็นนายพลรูปร่างผอมกะหร่องมีที่ไหนวะ พอบ่าเหลืองอ้อยจืดใจก็สบายมันก็อ้วนเอง อากี้เหมือนกัน ตอนเป็นพนเอกก็ยังมีสโกละองอยู่”

อาเสี่ยยกมือไหว้แล้วตามเบา ๆ

“ประทานโทษ แล้วศิระชะละครับ”

“กบาลของอามันล้านมาแต่กำเนิดไว้ พอลอกมาก็หัวล้าน”

“ผ้าอ้อมมันก็” นิกพูดแผ่วเบา

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น

“แฮะ แฮะ ยายผมเคยเล่าให้ฟังนี่ครับ ท่านว่าเด็ก ๆ

นอนเบาะตุ้จุกผ้าอ้อมก็กัหัวล้านหรือผมบาง”

เจ้าคุณก้อนประหลับประหล็อกแล้วหันมายิ้มกับพล

“ตอนเป็นพนเอกอวไม่ได้อ้วนใหญ่อย่างนี้หรอก แต่พอเป็นพลตรีซึ่งสมัยนั้นไม่มีพนเอกพิเศษ หรือพลจัตวาอากี้เลย อ้วนขึ้นผิดคาดถึงกับลงพุง ไปเป็นผู้บัญชาการอยู่เชียงใหม่จำได้ว่าเคยเอาชนะสิบเจ้าตระกูลคนหนึ่งเพราะมันเรียกอวว่าอ้าวอ้วน”

นิกยิ้มให้พ่อตาของเขาแล้วยิ้มมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ประทานโทษเดอะครับ อย่าหาว่าผมดูถูกคุณหมื่นคุณพ่อเลย ผมอยากจะเรียนถามอะไรสักหน่อยได้ไหมครับ”

“ได้”

“อ้า — ผมเคยได้ยินเขาพูดกันว่าก่อนที่คุณพ่อจะถูกปลดเกษียณอายุ คุณพ่อได้อุ้มเงินค่าก่อสร้างโรงทหารไว้หลายแสนจริงหรือเปล่าครับ”

แทนที่จะโกรธท่านเจ้าคุณกลับหัวเราะชอบใจ

“อ้าวคนที่พูดอย่างนี้ แสดงเจตนาคุณหมื่นบ้ายร้ายหรือบ้ายดีพ่อ เงินแสนหรือเงินล้านนั้นจะทำให้พ่อทำลายเกียรตินายพลและเกียรติของตระกูลเขี้ยวหรือนิกกร พอเป็นพระยาพานทอง

นะไว้อยู่ พระเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าพระราชทานยศและบรรดาศักดิ์ให้พ่อ เงินนะเราสามารถหาเงินได้โดยทางสุจริตไม่ต้องคดโกงหรือใช้อำนาจหน้าที่กอบโกย กระตุล "ศิริสวัสดิ์" ของพ่อไม่เคยมีใครประพฤติชั่วเลย ถึงแม้สมาชิกของกระตุลบางคนอยากจนเขาไปประกอบอาชีพในทางสุจริต พ่อมีฐานะเป็นนักแผ่นดินก็เพราะพ่อได้รับมรดกจากเจ้าคุณพ่อของพ่อ ซึ่งเป็นมรดกนั้นส่วนมากเป็นที่ดิน สมัยนั้นการวางวาละ ๖ สลึง เคียวนี้การวางวาละสองสามพันบาท"

ทันใดนั้นเองโอสถโมบิลส์กำลังหนึ่ง ก็เลี้ยวเข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์" สักตาคัวรถตรวจการของสารวัตรทหารบกคันหนึ่ง ท่านนายพลวิชิตมาแล้ว ท่านแต่งสากลสุคติเทานั่งอยู่ก่อนหลังรถถามลำพัง คนขับรถของท่านแต่ง เครื่องแบบปกกิติศักดิ์คือเจ้ท มีบั้งที่แขนข้างซ้าย ๓ บั้งเท่ากับเจ้าแก้วและหลวงหมวกหนีบ

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ พวกมันลงบันไดหน้าตึกลงมายืนบนถนนคอนกรีตจนกระทั่งโอสถโมบิลส์แก๊งกลานเข้ามาจอดห่างจากบันไดหินอ่อนประมาณเมตรเดียว สวรถตรวจการของสารวัตรทหารบกจอดอยู่หน้าโรงรถ

นิกรรีบเปิดประตูบานซ้ายตอนหลังรถ ให้ท่านนายพลอาวโศ เมื่อ พล.อ. วิชิต ก้าวลงมาจากรถสี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ ก็ยกมือไหว้ท่านรองผู้บัญชาการ ฯ ซึ่งท่านนายพลก็รีบรับไหว้ทันที เจ้าคุณบัจฉนิก ฯ ปรากฏเข้ามายื่นมือให้จับค้วยใบหน้าอ้อมแอ้ม

"สบายดีหรือครับ" ท่านเจ้าคุณกล่าวทักก่อน

"ขอบคุณครับได้เท่า สบายดีครับ"

"แต่สีหน้าของคุณบอกว่าคุณมีเรื่องอึดอัดใจนี่ละ"

"ก็ไม่ใช่เรื่องราชการหรอกครับได้เท่าเรื่องส่วนตัวครับ

ผมกับคุณหญิงเป็นปากเสียงกันบ่อย ๆ เขาไม่พยายามเข้าใจผมเลย ก่อนจะมานี้ก็ทะเลาะกัน"

เจ้าคุณบัจฉนิก ฯ หัวเราะเบา ๆ

"เกี่ยวกับบ้านเล็กกระมังครับ"

"ใช่ครับ ความไม่เข้าใจกันทำให้เราต้องทะเลาะกันบ่อย ๆ น่ารำคาญเหลือเกินเรื่องมันก็ไม่มีอะไร ผมจะรับ "หนู" มาอยู่ที่บ้านเพราะเห็นว่าเขาน่าให้อยู่นั้น ขาดเงินโดยไม่มีจำเป็น แต่คุณหญิงไม่พยายามเข้าใจ พอผมพูดเรื่องนี้เขาก็เอะอะเอ็ดอะไร"

“อ้อ” เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ พุดยานคาง “เรื่องนี่เห็นจะไม่มีวันเข้าใจกันได้หรอกคุณ ถ้าเรื่องอื่นก็พอจะทำความเข้าใจหรือตกลงกันได้”

“ไร - ไต่เท้า คุณหญิงจิตราของผมนะอายุเข้าไปถึง ๕๓ แล้วนะครั้น ส่วนเจ้าส่วนโค้งไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยมีแต่ส่วนยานหรือส่วนอื่น ขึ้นเข้ามาของคู่คล้ายผีเสื้อยักษ์นอนอยู่ข้างๆ ผม ถ้าแต่งหน้าทำผมแล้วก็พอไปวัดไปวาได้” พุดจบทำนอง ๆ ก็หันมายิ้มกับคณะพรภคส์สหาย “สบายกันดีหรือครับ”

นายพลเกรกก็มึนศีรษะเล็กน้อย

“อ้อไร ชอบคุณครับ เชิญบนทองรับแขกเถอะครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านรองฯกรุณาพาเราจนถึงบ้าน”

นายพลวิชิตหัวเราะเบา ๆ เปลี่ยนสายตามาที่พล

“คุณแม่ของคุณอยู่หรือเปล่า”

“อยู่ครับ แต่ท่านไม่ใคร่สบายเป็นไข้หวัดนอนพักผ่อนอยู่ข้างบน”

“ถ้ายังงั้นเมื่อผมกลับไปแล้ว ก็ช่วยเรียนท่านด้วยนะครับว่าผมเสียใจที่ทั้งใจมาเยี่ยมกันที่บ้าน แค่นี้ยังถือว่าไม่สบาย ผมขออวยพรให้ท่านหายวันหายคืน”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ท่านรองไม่ต้องให้พรหรือครับ อย่างไรก็ตามอาของผมนี่ก็คงหายป่วยเพราะเรามีหมอบเทวดาอยู่ทุกคน”

ครั้นแล้วสี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ ก็พานายพลวิชิตขึ้นไปบนตึกเลียวขวามือเข้าไปในห้องรับแขกอันกว้างขวางและหรูหรา ซึ่งเพียงแต่ห้องรับแขกของบ้าน “พัชราภรณ์” ก็ใหญ่กว่าบ้านของคนธรรมดาทั้งหลายแล้ว และเครื่องตกแต่งห้องแต่ละชั้นคนจนไม่มีโอกาสที่จะซื้อมันได้

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ กับนายพลวิชิตนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ริมหน้าต่าง ส่วนสี่สหายนั่งรวมกันบนโซฟาอีกตัวหนึ่งด้านผนังอีก ยังไม่ทันจะเริ่มสนทนากันเจ้าแห้วหรือ ส.อ. แห้ว ก็แต่งเครื่องแบบสืบเอกถือดาบเงินไปใหญ่ เดินนำหน้าพาสาวใช้อีกสองคนเข้ามาทางห้องโถง เจ้าแห้วหยุดยืนซิกเท้าตรงกระทำความเคารพรองผู้บัญชาการ ๆ อย่างแข็งแรง แล้วจักษวาววิสกัโซคาแก้วเหล้าลงบนโต๊ะ ส่วนสาวใช้ก็จัดวางจานกับแกมม็วี่ยนช่อมลงบนโต๊ะทั้งสองโต๊ะริมโซฟาใหญ่นั้นเช่นเดียวกัน

“อ๊ะ มีการดื่มกันด้วยหรือครับ อาจารย์” ท่านนายพล

พูดกับศาสตราจารย์เรกด้วยเสียงหัวเราะ

“คุณพ่อเตรียมเบียร์และวิกไว้รับรองท่านรองฯ ครบ”
นายพลวิชิตหันมาทางเจ้างิงบึ้งนิก ๆ

“ขอบคุณมากครับโก๋.ทำ ผมไม่ได้ตั้งใจมารบกวนได้
เท่าเลย”

“แต่คุณต้องให้เกียรติกับเรา สักนิดหน่อยนะครับ
นี่ถึงสมัยที่คุณเป็นผู้บังคับหมวดและผมเป็นผู้บังคับการ ชีครับ
ผมเคยเชิญคุณไปกินเหล้ากับผมที่บ้านพักตั้งหลายครั้ง เพราะรัก
ใคร่พอใจในธรรมาศของคุณ”

“ขอบคุณครับผมจำความกรุณาของโก๋.เท่าโก๋.เสมอมา
ที่คุยกับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันผมยังเรียกโก๋.เท่าว่าผู้การจนติดปาก”

“จริงชีครับ เคยเรียกกันยังไงพอจากกันไปแล้วกลับ
มาพบกันอีกมักจะเรียกกันอย่างนั้น นี่ถ้าหากว่ายังไม่เลิก
บรรพาศักดิ์ผมคิดว่าคุณก็คงเป็นคุณพระหรือเจ้างิงแล้ว”

นิกพูดขึ้นเบา ๆ

“พระยาพิชิตมหาประลัย”

ท่านรองฯ ตะกุกเฮือก

“ผมนะรีคุณนิก ใหงชื่อ่นากลว้อย่างนั้น”

นิกยิ้มแห้ง ๆ

“ช้เต้าได้อินชื่อแล้วจะโก๋.เกรงกลัววังโง่ละครับ เช่น
เดียวกับหลวงตะลุมบอนอุบล, หลวงทอปีโค้วกำราม, พระ
ทวงสว่างเวชน หรือหลวงอักษิ์กาเวหา อะไรเหล่านี้ซึ่งท่านก็
ม่.เค.ใหม่.แต่.ทั้ง.ถึง.ไป.หมด.แล้ว. คง.เหลือ.พระ.ยา.บ้.จ.น.ิก.พ.ิน.าศ.พ.้อ.ท.า
ของ.ผม.บ้.น.ก.ัง.อม.และ.ทง.อม.ค.ิม.ท.น.”

นายพลวิชิตฯ หัวเราะก๊าก

“ยังครับ ท่านเจ้างิงยังแข็งแรง เคยเล่นบิลเลียดกับ
ผมตั้งสามสี่ชั่วโมงท่านยังยืนไหว”

สาวใช้สองคน ถือถาดเปล่าออกไปจากห้องโถงแล้ว
ส่วน ส.อ. หัวดอยไปยืนริมประตูห้องค้ำ.ฉ.ล.ย.หน้า.ตึก.ต.ร.ียม
ทิว.ค.อย.รับ.ช้.และ.พ้.ง.ก.่า.ตั้ง. เจ้างิงบึ้งนิก ๆ วันเบียร์ใส่แก้ว
เบียร์เกือบเต็มแล้วส่งให้ท่านรองฯ

“ดื่มเสียหน่อยครับเบียร์กำลังเย็นเจิบที่เดียว แทน
นิกวิเศษมาก เขาทำข้างบ้านผม อดฝีมือเขาออกจริง ๆ”

เพราะอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ สติหายจึงไม่กล้ากินเหล้าคงดื่ม
แต่เบียร์คนละเล็กน้อย ส่วนกับแกล้มก็ไม่มีใครแตะต้อง นิก
จ้.า.เล.ือ.ม.ย.ง.ค.ก.ับ.แกล้ม.สาม.ต่อ.ย.่าง.ท.ล.อ.ค.เว.ล.า. และ.น.ิก.ก.า.ว.น.า.ช.อ.

ให้นายพลวิชิตลากลับเสียเร็ว ๆ เขาจะได้พักให้เต็มคราบ โดยเฉพาะไก่อ่อนทั้งสองจานเนื้อเป็นปุย

ในที่สุด ท่านนายพลอาวุโสก็กล่าวถามสี่สหายถึงเหตุการณ์ที่นักท่องเที่ยวยาวอเมริกัน ได้เผชิญกับศัตว์ยักษ์ที่บึงบอระเพ็ด ถูกมันล่อมเรือจับกินเกือบหมดรอดชีวิตมาได้เพียง ๔ คน และเจ้าหน้าที่นำเที่ยวของโรงแรม "สี่สหาย" อีก ๒ คนอื่น เป็นเรื่องที่ประชาชนทั่วทุกมุมเมือง กำลังโจษขานกันด้วยความตื่นตกันมหัศจรรย์ใจ เพราะมันไม่น่าจะเป็นไปได้

สี่สหายได้ผลัดกันบรรยายเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นให้ท่านรองฯ ฟังโดยละเอียดเท่าที่ทราบจากเจ้าหน้าที่นำเที่ยวทั้งสองคนที่รอดชีวิตกลับมา นายพลวิชิตนั่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง แล้วก็ซักถามไปด้วย อย่างไรก็ตามนิกรกับเสียดหงวนมักจะเล่าโดยเติมฝอยเข้าไปด้วยเพื่อให้เรื่องตื่นเต้น

อาเสียดว่า "มันคาบนายคนกคนของผมชูคอขึ้นสูงจากระดับน้ำราวห้าหกเมตรครับท่านรอง กนกกันกระแด้ว ๆ นำส่งสารแล้วร้องบอกมันว่าเมียของเขากำลังท้องแก่จวนจะคลอดแล้ว เม้ายกก็ต้องกับเขาได้สามเดือน ถ้ามันกินเขาผู้ที่อยู่ข้างหลังจะ

ลำบาก โทโนเสามันสงสารมันก็โยนนายคนกลงน้ำแล้วหันไปคาบหนังแฮมคนหนึ่งเคี้ยวกร่วม ๆ ตัวเนื้อแหลกเหลวเหมือนแมวกินลูกหนูตัวเล็ก ๆ"

ท่านรองทำหน้าเบ้แล้วจุกปาก

"อาเสียดเล่ายังกะหนังสือการ์ตูนที่หลาน ๆ ผมซื้อมาอ่าน สงสัยว่าจะฝอยมากไป"

"ใช้ครับ ผมเล่าเรื่องอะไรจะต้องมีฝอยผสมด้วยเสมอ"

นายพลวิชิตยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มอีกครั้งหนึ่งแล้ววางแก้วลงบนโต๊ะหยิบสูมตักไก่อ่อนชิ้นหนึ่งจมน้ำจิ้มใส่ปากเคี้ยว ท่านมองคุณนายพลดิเรกหัวหน้าคณะนักวิทยาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญสรรพาวุธของกองทัพไทย แล้วท่านก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นงานเป็นการ

"อาจารย์ครับ ผมขอออกคำสั่งด้วยวาจา ให้อาจารย์

กับคณะเดินทางไปบึงบอระเพ็ดในวันพรุ่งนี้ เพื่อทำการปราบโทโนเสายักษ์หรือเหี้ยโบราณตัวนี้ให้ราบคาบ ซึ่งผมมั่นใจว่าอาจารย์คงสามารถปราบมันได้ด้วยอาวุธวิเศษหรือระเบิดแรงสูงของอาจารย์"

ศาสตราจารย์ดิ. รกัณห์เล็กน้อย

“ประธานโทษครับท่านรองฯ การปราบสัตว์อักษัควัว
นี้เป็นหน้าที่ของผมด้วยหรือครับ ก็ขณะนั้นทหารราบส่วนหนึ่ง
และเครื่องบินของกองทัพอากาศกำลังปราบปรามมันอยู่แล้ว”

“ผมกำลังจะเรียนให้อาจารย์ ทราบเกี่ยวกับแต่ละครับ
เราได้รับข่าวทางวิทยุแจ้งมาว่า เมื่อ ๑๕.๐๐ น. วันนั้นยักษ์
ใหญ่เจ้าบ่อระเบิดได้บุกขึ้นมานับล้านกระสุนตก ซึ่งมีทหาร
ราบกองร้อยอาวูรหนักทั้งมันอยู่เรียงราย”

นิกร ลีมาโพลงแล้วร้องเสียงหลง

“โอ๊ย เสียใจได้”

ท่านรองฯ โบกมือ

“นั่งเฉยๆ พังผมพูดดีกว่า อ้า - ผู้บังคับกองร้อย
ได้สั่งให้ทหารใช้ปืนทุกชนิดระดมยิงมัน นับแต่ปืนเล็กยาวปืน
กลเบาปืนกลหนัก เครื่องยิงจรวดต่อสู้ รถถัง เครื่องยิง ลูกกระเบิด
และปืนไรต์แสงสะท้อน อ้าว - คุณนิกรทั้งผมรีครับนั่งสัปหงก
เสียแล้ว”

พ.อ. นิกร ลีมาโพลง

“ไม่ได้หลับหอรอกกับท่านรอง ตามผมตั้งใจฟังอะไร
ผมจะถือหลักตามเสมอ”

“แล้วทำไมถึงอ้าปากด้วย”

“ต่อแมตงวันให้เข้าปากเคี้ยวเล่นเพล็ดิน ๆ ครับ”

นายพลวิชิตหัวเราะ ท่านก็เหมือนกับคุณหลวงทะลุ
มอญฯ ที่ชอบพูดคุยกับคณะพรรคีสหายและอยากจะมาอยู่
ใกล้ซีกกลูกกลัดด้วย เพราะท่านรู้สึกว่ามีสหายกับ ท่านเจ้าคุณ
บ้างนึก ๆ วันเรียงสลับขึ้นมามีอารมณ์ขึ้นตลอดเวลา ได้คุยกันแล้ว
ถึงแม้จะเป็นเรื่องราชการหรือเรื่องส่วนตัวก็ทำให้สบายใจ

ท่านรองฯ เล่าเรื่องให้ฟังต่อไป

“ตามรายงานทางวิทยุแจ้งว่า สักวิทยุขั้วนี้มันอยู่ของกอง
ทนอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ขนาดบาซูก้าหรือปืนไรต์แสงสะท้อน
ยิงมันไม่เข้า”

อาเสียมโพลง

“เอ - น่ากลัวอ้ายยักษ์ใหญ่นั้น คงมีหลวงพ่อกิ่ง
ปวเรศวร์หรือสมเด็จเจ้าพระยาแห่งนั้น”

“นั่นนะซี” ท่านนายพลอาวูรโศกแล้วทวยอารมณ์ขึ้น

ก็เล่นหัวกับเสียหงวนอย่างกันเองโดยไม่ถือเนื้อถือตัว “แต่รายงานเขาไม่ได้บอกมาอย่างนั้นหรอกครับ เจ้าโคโนเสารูปลักษณะคล้ายกิ่งก่าตัวมันใหญ่โตมโหฬารมาก เมื่อมันถูกยิงมันก็ร้องคำรามแสดงกิริยาโกรธแค้นยืนหันหน้าขวางอยู่ในบึง แล้วมันก็เดินขึ้นมาบนบกอย่างรวดเร็ว พวกทหารทั้งกองร้อยต่างวิ่งหนีล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน มันคาบนายทหารคนหนึ่งเกือบกินอย่างที่เราคุณเล่าให้ฟังนั่นแหละ กินนายสิบไปสองคนและพลทหารอีก ๕ คน เสร็จแล้วมันก็อาละวาดทำลายต้นไม้ใหญ่ๆ ริมบึงบอระเพ็ดพังพินาศไปหลายต้น (พอดีเครื่องบินขับไล่ของกองทัพอากาศที่ภาคใต้เครื่องหนึ่งบินมาถึง”

นิกรทบมือแล้วร้องเพลงเชิดเบาๆ

“ก็ทำท่าก็ทำ ซึ่งๆ ๆ ตอนนั้นคุณเคื้อคณะครับท่านรองนักบินอิงกรวดด้วยบินกล และใช้อาวุธจรวดทำลายมันซะใหม่ครับ”

พล.อ. วิชิต หัวเราะที่ๆ

“ครับ นักบินเป็นเรืออากาศตรีเพิ่งสำเร็จมาจากอเมริกา ขับเครื่องบินขับเบียร์เซเบียร์หรือ เอฟ. ๑๐๐ เขายังมันด้วยจรวดและบินกลอากาศ เจ้าสัตว์ยักษ์ลูกบีนก็เดินลุยลงไป

ในบึงและส่งเสียงร้องคำรามตลอดเวลา นักบินคงจะชะงักใจเกินไปบินโฉบลงมากลางบึงในระยะท่า โคโนเสามันยึกตัวขึ้นยืนสองขาแล้วใช้ขาหน้าของมันทุบเครื่องบิน เอฟ. ๑๐๐ เครื่องนั้นพังพินาศแหลกละเอียดจมอยู่ในบึงนั่นเอง”

นิกรขมวดคิ้วย่นแล้วพูดเสริมขึ้น

“อ้ายนี่คงเรียนวิธีการสู้เครื่องบินมาจากหนังเรื่อง “คิงคอง” เป็นแน่เชียวครับ เรื่องนั้นก็ว่าถึงสิ่งยักษ์ตัวขนาดกู่เขาเล็ก ๆ ตัวหนึ่งซึ่งนักสัตวศาสตร์จับมาจากบ๊อทวีริกา พอเปิดให้คนดูที่นิวยอร์ก “คิงคอง” มันตกใจแฟลชไลท์ของช่างภาพ มันก็เลยถันรนจนกระทั่งแผ่นดินเหล็ก ที่รัคแซนซามันซาตสะบัน แล้วมันก็บุกออกไปจากโรงละคร” พุคจบนิกรก็ยิ้มให้เสียหงวน “ทำไมถึงนั่งตัวเอี้ยวไปเอี้ยวมาอย่างงั้นด้วย”

“เสียแล้วละ แล้วยังไง”

“มันก็อหือยอำผู้คนตายยับ แล้วบินขึ้นไปตามหน้าต่างศึกเอ็มไปรีสเททกองทัพอากาศส่งเครื่องบินมาปราบ “คิงคอง” ทุบเครื่องบินขับไล่แบบฮ็อกพับฐานรันโบรานซึ่งสมัยนั้นเป็นแบบทันสมัยพังไปลำหนึ่ง แต่แล้วนักบินก็ช่วยกันยิง

มันตาย”

“เพราะมันไม่มีหลวงพี่ เหมือนโคโนเสาที่บึงบอระเพ็ดทุกวัน” เสียงหวนพุกท้อคว้าสี่หน้าซึ่งซัง

นายพลวิชิตยกมือขวาขอร้องให้สงบเสียง แล้วทำนบกเล่ากับนายพลศิเรก

“พี่ผมครับอาจารย์ รายงานล่าสุดที่ผมได้รับทราบทางวิทยุปรากฏว่า เจ้าสัววิชัยกัวมโหฬารวันนี้ได้บุกทะลุไปตามชายฝั่งบึงบอระเพ็ดจนกระทั่งถึงทางรถไฟ ซึ่งตอนนั้นวางรางอยู่ห่างจากบึงไม่กี่มากน้อย ขบวนรถสินค้าเดินจากกรุงเทพฯ ไปภาคเหนือ ถูกทำลายย่อยยับด้วยกำลังอันมหาศาลของมัน”

“มันพังรถไฟ” เจ้าคุณบัจจันึก ๆ ร้องขึ้นดัง ๆ

“ครับ”

“ไอโฮ” นิกรร้องดัง “อ้ายนี่ก่อวินาศกรรม....”

“ยิ่งกว่าวินาศกรรมเสียอีกคุณนิก มันโถมลงทับหัวรถจักรและรถตู้สามตู้คันทำให้ขบวนรถสินค้าพลิกคว่ำทันที รถสินค้า ๑๕ คันกองสุมกันอยู่ที่นั่น ถ้าเสียหายยังไม่รู้ แต่ผู้อำนวยความสะดวกเดินรถไฟได้สั่งหยุดเดินรถนับตั้งแต่สถานีนครสวรรค์ ถึงสถานี

สะพานหินแล้วจนกว่าจะปราบปรามเจ้าวิชัยกัวมโหฬารได้”

เจ้าคุณบัจจันึกฯ ตามขึ้นด้วยความสนใจในเรื่องนี้

“เจ้าหน้าที่ขบวนรถคงตายหมดใช่ใหมครับ”

ท่านนายพลหันมาทางเจ้าคุณบัจจันึกฯ

“ตามรายงานบอกว่า พนักงานท่ามล้อรถตายเพียงคนเดียวครับได้เท่า เพราะหักเหล้อเกินที่ขบวนนั้นเป็นรถสินค้า ถ้าหากว่าเป็นขบวนรถควนหรือรถโดยสาร ผู้คนจะต้องตายยับทีเดียว ในรายงานวิทยุบอกว่าโคโนเสาพังขบวนรถสินค้าแล้ววิ่งกลับลงไปในบึงบอระเพ็ดครับ”

นิกรพุดเสรินขึ้นเบา ๆ

“ถ้ามันบุกกิน มาโผล่ในสระใหญ่หลังบ้านเราตะก้องวิ่งกันนอกแฉกทีเดียว”

ท่านรองฯ หัวเราะหึ ๆ ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะนายพลอาวุโสจึงกล่าวกับศาสตราจารย์ศิเรกว่า

“ผมได้ติดต่อกับกองทัพอากาศ ไว้เรียบร้อยแล้วครับ พรุ่งนี้เช้า สลัดคือปเต็รของกองทัพอากาศเครื่องหนึ่งจะบินมาลงที่สนามหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” เพื่อรับอาจารย์กับคณะเดิน

ทางไปบึงบอระเพ็ด เครื่องบินจะมาถึงนี้ในเวลา ๗.๐๐ นาฬิกา อาจารย์จะออกเดินทางเวลาใดก็ได้แล้วแต่สะดวกครับแต่ผมอยากให้เป็นเร็วๆ โทโนเสาวันนี้ไม่มีใครปรามมันได้แน่นอนวันแต่อาจารย์เท่านั้น เขาใจคำสั่งผมก็แล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ออไร การปรามก็คงไม่อยากลำบากจนเกินไปนักหรือครับท่านรอง ผมอาจจะใช้สิบลูกแก้วคนของผมเป็นเหยื่อล่อมันก็ได้”

เจ้าแก้วยืนอยู่ข้างประตูห้อง ได้ยินนายพลก็เรกพุก เช่นนี้เขาก็เหินวาบไปหมดทั้งตัวและทำกายนั่นที

“รับประทานผมไม่ไปนะครับคุณหมอ รับประทานเรื่องนี้ผมไม่เกี่ยว”

นายพลวิซิก ชีหน้าเจ้าแก้วแล้วพูดครึ่งสัพพยออกครึ่งจริง

“อย่าลืมว่าแกเป็นทหาร เป็นสิบลูกแก้วซึ่งมียศประทวน เมื่อฉันออกคำสั่งให้พลโทก็เรกและคณะเดินทางไปปรามโตโนเสาหรือสัตว์ยักษ์กวนี่ แกอยู่ในคณะของอาจารย์ก็เรกแกก็ต้องติดตามไปด้วย ถ้าไม่ไปฉันจะเอาบั้งแกออก”

เจ้าแก้วอมยิ้ม

“รับประทานเลื่อนเป็นจำสืบทวีหรือครับ”

ท่านรอง ๖ ลืมคาโพลง

“ใครบอกแกละ เอาบั้งออกดอกแกเป็นพลทหารเข้าใจไหม แกก็รู้อยู่แล้วว่าความผิดที่ร้ายแรงของทหารก็คือชกกำลังผู้บังคับบัญชา หากแกไม่ไปฉันอาจจะส่งตัวนักชั้นศาลทหารก็ได้”

เจ้าแก้วทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“โอ-ท่านครับ โทโนเสาไม่ใช่อาย่างคดองขางมุกนะครับ รับประทานหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าตัวมันยาวไม่ต่ำกว่า ๑๒๐ ฟุต อาย่างเพียง ๒๐ ฟุตเท่านั้นเอง แต่มันก็รับประทานคนอย่างสบาย”

ท่านนายพลก็เจ้าแก้ว

“เป็นทหารกลัวตายมีอย่างไหนวะ แกจะตั้งปฏิบัติหน้าทีนี้เพื่อความปลอกลัยของประชาชน”

เจ้าแก้วน้ำตาคลอ

“รับประทานคุณหมอมะเขอะผมเป็นเหยื่อล่อมันนี่ครับ”

นายพลก็เรียกพูดเสริมขึ้น

“ออไร ฉันทจะเอาแกเป็นเหยื่อล่อมันแต่ไม่ได้หมายความว่าฉันทจะปล่อยให้มันคาบเอาแกไปกิน ฉันทจะฆ่ามันให้ได้ก่อนที่มันจะกินแก”

เจ้าหัวตะอื่น

“รับประทานเรื่องนี้ไม่สนุกเดอครับ”

พ.อ. พลโบกมือไล่เจ้าหัว

“ไป – ส่งไปคุยกับพวกสารวัตรเขาที่หน้าโรงรถ จักบูหรืและเครื่องคิมไปเพิ่มเติมอย่าให้มีอะไรขาดตกบกพร่อง”

“รับประทาน พรุ่งนี้ผมต้องไปปราบก๊งก้ายกัษ์ด้วยไซ้ใหม่ครับ”

“เฮอ”

เจ้าหัวเตนบ่นพึมพำออกไปจากห้องรับแขก นายพลก็เรียกมิให้รองผู้บัญชาการ ฯ แล้วกล่าวว่า

“ผมเข้าใจคำสั่งของท่านดีแล้วครับ พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางราว ๘.๐๐ น. เป็นอย่างช้า นักบินนำเฮลิคอปเตอร์

มาลงที่หน้าตึกเราจะเลี้ยงอาหารเช้าเขาค้วย ผมจะพยายามสังหารโคโนเสาคตัวนี้ให้ได้ครับ”

“ถูกละ ผมก็มั่นใจอย่างนี้ มีอะไรสงสัยก็ถามผมได้ หรือจะต้องการข่าวของเครื่องใช้อะไรบ้าง ก็บอกมาเถอะครับ ก็นี่ผมจะวิทย์ไปทางค่ายทหารที่นครสวรรค์ บอกให้เขารู้ว่าอาจารย์กับคณะจะเดินทางไปพรุ่งนี้ ผมจะสั่งทหารที่บึงบอระเพ็ดถอยมาที่สถานีปากน้ำโพ ส่วนทางกองทัพอากาศก็สั่งให้เลิกปฏิบัติการณ่เกี่ยวกับโคโนเสาคตัวนี้”

ท่านนายพลวิจิตตลากลับในเวลาก่อนพลบค่ำเล็กน้อย สีสหายกับเจ้าคุณบัจฉนิก ฯ ออกมาส่งที่หน้าตึกและยื่นมองคุณจนกระทั่งโอสโมบิลแกงและรถตรวจการของสารวัตรทหารบกแล่นออกไปพันประทุรบ้าน “พิชฆาตกรรม” แล้วขวามือไปตามถนนสุขุมวิท

ตอนสายวันต่อมา

เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เศษ เฮลิคอปเตอร์แบบทันสมัยและขนาดใหญ่ของกองทัพอากาศเครื่องหนึ่ง ได้ปรากฏ

ขึ้นเหนือ่านฟ้าของจังหวัดนครสวรรค์ กำลังบินผ่านสถานีปาก
น้ำโพตรงไปยังบึงบอระเพ็ด ซึ่งแลเห็นอยู่เบื้องหน้าทางเหนือ
ของสถานี

ท้องฟ้าแจ่มใสปลอดโปร่ง เฮลิคอปเตอร์เครื่องบินพา
คณะพรรคสี่สหาย พร้อมด้วยเจ้าคุณบัจฉนิกร ๆ กับ เจ้าแก้วมา
ปราบไคโนเสาทหรือเหี้ยโบราณสัตว์ยักษ์ในสมัย ๑๕๐ ล้านปี ซึ่ง
ได้กักกันนักท่องเที่ยวนอเมริกันและคนไทยไปหลายคน นอกจากนี้
นี้ ยังทำลายขบวนรถสินค้าทั้งขบวนทั้งพินาศด้วยพลังกำลังอัน
มหาศาลของมัน

ณ บัคนี่ สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิกร ๆ และเจ้าแก้วกำลัง
มองดูทิวทัศน์เมืองต่างในระยะเวลาสูง ๕๐๐ ฟุตซึ่งเป็นระยะที่คำ
มากสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างชัดเจน ทุกคนแต่งเครื่อง
แบบฝึกสวมหมวกกับทรงอ่อน ไม่มีเครื่องหมายยศหรือเครื่อง
หมายสังกัดเว้นแต่เจ้าแก้วคนเดียวซึ่งติดบั้งสามบั้ง ส่วนอาวุธ
ที่จะสังหารไคโนเสายักษ์นั้นคือระเบิดมือแบบพิเศษ เป็นระเบิด
แรงสูงมีอำนาจในการทำลายร้ายแรงมาก, บินสายฟ้าหรืออาวุธ
มหาประลัย, บินกลมือ, ระเบิดไอพิษ และยาพิษซึ่งบรรจุไว้

ในถังใบหนึ่ง

นักบินประจำเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์เครื่องบินนี้ เป็นชาย
หนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในวัย ๓๒ ปี แต่งเครื่องแบบนายทหารอา
ากาศมียศเป็นเรืออากาศเอก สวมหมวกเก็บไม้ได้สวมหมวกบิน
และไม้ได้สวมแว่นบิน เขาคือ ร.อ. หาญ เทินภา เพิ่งรู้จัก
กับ พล.ท. ทิเรกกับคณะเมื่อตอน ๗.๐๐ น. นี้ เมื่อเขานำเฮลิ
คอปเตอร์ไปลงที่สนามใหญ่หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" และราย
งานตัวให้ศาสตราจารย์ทิเรกทราบว่า เขาได้รับคำสั่งให้นำเครื่อง
บินเครื่องบินไปรับนายพลทิเรกกับคณะ เดินทางมาบึงบอระเพ็ด
ดร. ทิเรกกับคณะของเขา ได้เชิญนักบินหนุ่มผู้นี้ ร่วมรับประทานอาหาร
เช้าด้วย ร.อ. หาญเป็นคนร่าเริงช่างพูดช่างคุย สำเร็จ
วิชาการบินมาจากประเทศอังกฤษ เคยเป็นนักบินไอพ่นแห่งฝูง
ป้องกันพระนคร แต่ชอบบินผาดแผลงทำผิควินัยการบินบ่อยๆ
เป็นต้นว่านำเครื่องบินลงโดยไม่กางฐานสตูดิโอ บางทีก็บินมุด
ประตูโรงเก็บจากด้านหนึ่งไปออกอีกด้านหนึ่ง ทำให้พวกช่าง
เครื่องและนักบินตกอกตกใจไปตามกัน บางทีขึ้นฝึกบินหมู่ด้วย
เครื่อง เอฟ ๘๖ ก็พาแฟนซ้อนไปด้วย อย่างไรก็ตามเขาเป็น

นักบินขึ้นเพื่ออากาศจริง ๆ ทางการบินจึงต้องเขาไว้คู่เล่น แต่ย้ายจากฝูงบินขับไล่มาอยู่ฝูงบินเฮลิคอปเตอร์ คัดสรรคนให้รู้จักบินช้า ๆ เลิกหกละเม่นก็ลังกาเพราะเครื่องบินแมลงปอแบบนี้บินผาดโผนไม่ได้ละบินช้ามาก

ร.อ. ทาญ นิ่งประจำที่นักบินช่างหน้าผู้โดยสาร ที่นั่งของผู้โดยสารเป็นโซฟาหันหน้าเข้าหากัน เฮลิคอปเตอร์แบบนี้บรรทุกผู้โดยสารได้ถึง ๑๐ คน และมีรั้วกั้นคั่นทางใต้ไกลกว่าเฮลิคอปเตอร์แบบอื่น ๆ แต่ไม่ได้ใช้ลำเดียวทหาร เป็นเครื่องบินสำหรับใช้ในราชการเฉพาะนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ห้องโดยสารจึงสวยงามมองแลเห็นตัวนักบินซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าแต่อยู่สูงขึ้นไปจากผู้โดยสารราวหนึ่งเมตร

เครื่องบินบินขนานมาตามทางรถไฟเลียบเขตเมืองบระเพ็ดฝั่งตะวันตกแล้ว นักบินได้หันมามองดูคณะพรรคคีตสหายซึ่งยืนจับกลุ่มมองดูภูมิประเทศเบื้องล่าง แล้วเขาก็ร้องบอกนายพลศิเรก

“เห็นขบวนรถสินค้าที่พียงยับอยู่เบื้องหน้าโน้นไหมครับอาจารย์”

พล.ท. ศิเรกหันขวับไปทางนักบินแล้วรุมือขวาขึ้น “อ้อไร เห็นรถนั้นก็ถือว่าคุณ ไทโนเสาทันนี่มันคงจะใหญ่โตมากกว่าที่นักสัตวศาสตร์คาดคะเนไว้ อาจจะมีน้ำหนักตัวถึง ๕๐ ตันถึง ๘๐ ตันก็ได้มันถึงทำให้รถไฟแหลกตะเยือกยับเหินเหมือนรถไฟดีดเล่น”

นักบินว่า “ผมจะพาอาจารย์กับคณะบินตากตระเวนในระแวกนี้รอบบึงนี้ะครับ ถ้าอาจารย์จะให้ลงกรงไหนก็โปรดบอกผม”

นิกรพุกเสริมขึ้นทันที

“จะลงกรงไหนก็ไต่คุณทาญ แต่ต้องลงในที่ที่ไม่มีสัตว์ยักษ์ตัวนั้น”

นักบินหัวเราะชอบใจ

“ผมทราบก็ครับว่า เตือโบราณ หรือเจ้าบิงตัวนี้ ไม่มีความหมายสำหรับผู้กานิกเรย”

“ปู่ไซ้” นิกรคราง “คุณยอมอย่างไรก็ไม่ไหว ยังไม่ทันจะเห็นตัวมันเลยคุณ เห็นแต่ขบวนรถสินค้าที่ถูกมันพัง อุจจาระผมก็หกแล้ว”

“แต่ทางกองบัญชาการทหารสูงสุดส่งอาจารย์กับคณะ
มาปราบมันนี่ครับ”

“ไซ เราถูกส่งมาปราบมันจริง แต่เราจะปราบมัน
หรือมันจะปราบเราเป็นเรื่องที่ยังรู้ไม่ได้ คนของผมพนักงาน
นำเที่ยวของโรงแรม “สี่สหาย” เล่าให้ฟังว่าเจ้าบิงมันกินคน
คนหนึ่งมันเคี้ยวสองสามกร่วมเท่านั้น”

นักบินลุกขึ้นจากที่นั่ง พาตัวเดินลงมาหาคณะพรรคสี่
สหายกับเจ้าคุณเบ๊จหนัก ๆ และเจ้าแก้ว ท่านเจ้าคุณมองดู ร.อ.
หาญอย่างกั้น ๆ

“คุณ....คุณหาญ ไหงปล่อยกันบิงก็บดงมาหาพวกเรา
ทำไม”

เสื่ออากาศยิ้มแป้น

“ไม่เป็นไรครับโตเท่า เครื่องบินเครื่องนี้ผมขับจน
เชื่องมือแล้ว ไม่จำเป็นต้องนั่งขับมันหรอกครับ เหมือนรถ
จักรยานสองล้อแหละครับ เราขี่มันบ่อย ๆ เราก็ปล่อยมือได้

พลว “มันชักโกลงเคลงผิดปรกติแล้วนะคุณ คุณ
แน่ใจหรือว่ามันจะไม่หล่นลงไปไหม้โลก”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“ไหม้โลกยังมีทางรอดบ้าง อย่าให้มันหล่นลงไป
บิงบอระเพ็ดก็แล้วกัน”

เสื่อหงวนสบตากับนักบินเขาก็ยื่นมือให้จับ

“น้องชาย กินเหล้ากับผมสิหน่อหนะ ผมมีวิสกี้ชวค
กลางคิตกระเป๋ามาหลายขวดแต่ไซคาไม่มี คุณกินเหล้าเป็น
หรือเปล่าล่ะ”

เสื่ออากาศยิ้มอวย ๆ

“แหม - ผมชอบครับ แม่ยายผมเขาเอาวิสกี้ไซคาใส่
ข้าวสวยให้ผมรับประทานต่างข้าวต้มเสมอ แะ แะ แล้วผู้
การอย่าบอกเจ้านายของผมนะครับ ว่าผมดื่มเหล้าในเวลาขับ
เครื่องบิน”

“แล้วกัน ผมจะไปบอกเขาทำไมล่ะ คนกินเหล้าผม
ชอบเพราะผมเป็นลูกผู้ชาย และลูกผู้ชายที่ดีต้องกินเหล้าทาง
นี้” พุกจบเสื่อหงวนก็ล้วงมือลงไปใ้กระเป๋ากางเกงด้านหน้า
หยิบขวดวิสกี้ออกมาเปิด กางเกงผึกเป็นกางเกงที่มีกระเป๋าทัง
ข้างหน้าและข้างหลัง อาเสื่อจึงมีวิสกี้ติดตัวมาหลายขวด

นักบินหนุ่มแลเห็นชาวเหล่าก็ทำคอขยั่นเหมือนกับจะ
อ้วกแบบเดียวกับนักเลงสุราทั้งหลาย พอเครื่องบินเอียงวูบ
วาบเขาก็หันมาทางเจ้าแก้วแล้วกล่าวว่า

“หนุ่ม ช่วยหน่อยเถอะนำ ช่วยไปจับเครื่องบินแทน
อ่าว”

เจ้าแก้วยื่นตาเหลือก

“ผมจับไม่เป็นหรอกครับ”

“นำ มันจะยากเย็นอะไร จับมันไปอย่าได้มันตกก็
แล้วกัน”

เจ้าแก้วสั่นศีรษะ

“ไม่ไหวละครับ รับประทานจีนให้ผมจับก็มีหวังเท่า
ทั้งไปตามกัน หรือมายกกลงไปลอยคออยู่ในบึงบอระเพ็ดเป็น
เหยื่อโคโนเสาคำนั่น”

เสี่ยหงวนยกขวดวิสกี้ขึ้นดื่มอีก ๆ ประมาณหนึ่งในสี่
แล้วส่งขวดให้นักบิน

“เฮ้— ผมให้คุณหมกขาคันนี้แหละน้องชาย ไปนั่งจับ
เรือบินแล้วก็กินเหล้าไปหาพวกเราชมบึงบอระเพ็ดหน่อย”

นักบินยกมือวันทอหัตถ์

“ขอบคุณครับผู้การ” แล้วยื่นมือรับขวดตราชาวจาก
กิมหงวน “ต่อไปถ้าอาจารย์มีราชการจะต้องพาคณะเดินทางไป
ไหน ๆ อีก ผู้การกรุณาแนะนำอาจารย์ให้ ล็อกผมเป็นนักบินนะ
ครับ ผมรับรองว่าผมให้ความปลอดภัยถึง ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์
ถ้าผมทำเฮลก็อปเตอร์ตก ผมลาออกจากราชการไปเป็นนักบิน
เมืองลาวหรือเมืองญวนดีกว่า อ้า— ไมมิโชคบาตคอหน้อย
นะครับ แต่ถ้าได้กับแกล้มสักนิดก็คงช่วยให้หายบาตคอได้บ้าง”
พลล่าวกับนกรเบา ๆ

“ขอกับแกล้มให้คุณหาญแกหน้อยชีวะ”

นิกรพยักหน้ารับทราบแล้วเปลี่ยนสายตาไปที่นักบิน

“คุณชอบแกล้มอย่างไหน ของเบียร์วหรือของควา”

“ให้ทั้งนั้นแหละครับผู้การ”

นิกรด้วงกระป๋องแกงหนอยดิบสูงปลาสตึกเล็ก ๆ ถูหนึ่ง
ออกมาส่งให้

“เฮ้— ผมให้คุณ มะคันคิบ ๆ ทำหกลูก มีกะปี่หวาน
ห่อไว้ในถุงเรือบว้อย หรือลองใส่กรอกกระป๋องสักถุง....”

“ก็ครับผู้การ”

นิกรควานมือลงไปในกระเป๋าแกงหนอยดิบของหลาย

ห่อออกมาซึ่งล้วนแต่เป็นของกินทั้งนั้น แล้วเขาก็ส่งถุงพลาสติกบรรจุใส่กรอกกระป๋องประมาณ ๕ ชั้นให้นักบิน

“นี่ครับ รีบไปนั่งขับเครื่องบินโดยเร็ว ผมสงสัยว่าเครื่องบินของเราเปลี่ยนทิศทางแล้ว”

ร.อ. หาญนักบินหนุ่มยกมือวันทอหัตถ์นิกร แล้วกล่าวคำขอบคุณเสียก่อนจึงรีบลงใส่กรอกมาถือไว้ เขามองดู พ.อ. นิกรด้วยความแปลกใจยิ่ง

“ประธานโทษครับ ผู้การสังกัดหน่วยไหนครับ”

นิกรยิ้มใหญ่

“หน่วยพิเศษแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุด”

“หรือครับ ผมนึกว่าผู้การอยู่กรมพลาริการทหารบกเสียอีก โอโฮ - ไปไหนกับผู้การไม่ออกแน่ ถ้าจะให้ถือกรุณาให้ไซ้คาผมสักขวดได้ไหมครับ”

พ.อ. นิกรพยักหน้า

“ได้ แต่ไม่ได้แชนะคุณ” พุทจบเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบไซ้คาขวดหนึ่งออกมาส่งให้นักบินอย่างหน้าตาเฉย ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างกรั่นเกรง แล้วนิกรก็ล้วงกระเป๋าหยิบบุหรี่ควันละเอียคออกมาส่งให้ ร.อ. หาญอีกกระป๋อง “เฮ้ -

เอาไว้นั่งน้องชาย รีบไปนั่งขับเครื่องบินเถอะ ถ้าต้องการอะไรอีกบอกผมเป็นต้นว่าวิทยุทรานซิสเตอร์หรืออยากจะมีกาแฟร้อนสักถ้วยกับผม”

“ครับผม ขอขอบคุณมากครับผู้การ ถ้าทหารไทยทุกคนรอบคอบอย่างผู้การไปไหนมีเสบียงติดตัวไปคนละมาก ๆ อย่างนี้การรบคงจะได้ผลมากทีเดียว”

พุทจบนักบินก็เดินกลับไปยังที่นั่งนักบินตอนหน้า เพื่อทำหน้าที่บังคับเฮลิคอปเตอร์เครื่องนี้ต่อไป

เสียงหวนลั่นกระเป่ากางเกง หยิบเหล้าออกมาอีกขวดหนึ่งแล้วชูขวดเพื่อนเกลอของเขา

“ใครกินบ้างล่ะ”

ตามหายกับเจ้าคุณบัจฉนิกร ต่างปฏิเสธ อาเสี้ยเก็บเหล้าไว้ในกระเป๋ากางเกงตามเดิม ทุกคนพากันชมทิวทัศน์เบื้องล่างต่อไป นักบินดื่มเหล้าพลางขับเครื่องบินพลาง เมื่อเหล้าเข้าปากจิตใจของเขาก็ก็กลักร่าเริงสดชื่น ตอนนี้องเฮลิคอปเตอร์ก็บินเหมือนม้าพอสหกหน้าทกหลังบางทีก็เอียงกะเท่เร่

“เฮ้” เจ้าคุณบัจฉนิกร ร้องขึ้นดังๆ “ขับดี ๆ หน่อย อ้ายหลานชาย”

นักบินหันมายิ้มให้ท่าน

“เชื่อกันหรือคะครับ ทุกคนเกาะอะไรไว้ให้กันครับ
ผมจะบินผาดโผนให้ดู ผมเป็นนักบินคนแรกของกองทัพอากาศ
ที่สามารถบังคับเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ให้บินผาดแผลงได้”

“โน” นายพลตรีเรกเอ็คทะเลโรจน์ “อย่าล้อเล่นนำคุณ
หาญ พวกเราเป็นทหารบกไม่ใช่ทหารอากาศ”

ร.อ. หาญยิ้มแห้งๆ เมื่อสังเกตสีหน้าของนายพลตรีเรก
แสดงความไม่พอใจ เขาเข่าบังคับเฮลิคอปเตอร์บินวนเวียนไปมา
อยู่เหนือบึงบอระเพ็ดในระยะต่ำเพียง ๔๕๐ ฟุตเกือบครึ่งชั่วโมง
ก็บินตัดเข้าหาฝั่งบึงบ้านตะวันตก

และแล้ว เสืออากาศก็ได้แลเห็นภาพที่ทำให้กินเก็บ
มหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว เทื่อโบราณหรือในโคเสายักษ์แก้ว
นั้นนอนนิ่งแค่อู่วิมบิง ส่วนหัวและคอนกลางตัวของมันอยู่
บนบก แต่ก่อนทางจมอยู่ในน้ำ ร.อ. หาญร้องเอะอะเอ็คทะเลโร

“อาจารย์ครับ โนน – มันนอนอยู่ริมฝั่ง โนนครับ
คอยคุณครับ ผมจะเลี้ยวซ้ายให้ทุกคนมองทางประตูเครื่องบิน
จะได้เห็นถนัด”

นายพลตรีเรกตื่นเต้นดีใจอย่างยิ่ง เขาร้องบอกให้เจ้า

แหว่นักต้องถ่ายภาพยนตร์สี่ธรรมชาตมาให้เขา แล้วหันไปบอก
นักบินด้วยเสียงอันดัง

“บินตรงต่ำอีกหน่อยคุณหาญ ผมจะถ่ายหนึ่ง”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อย่าให้กำลังเกินไปนักมันจะลุกขึ้นยื่นตะปบเครื่องบิน
พังเหมือนเครื่องบินไอพ่นประจัญบานเมื่อวานนี้”

ส.อ. แหว่นักต้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๑๖ ม.ม. ซึ่ง
บรรจุฟิล์มสีไว้เกือบร้อยแล้ว มาให้ศาสตราจารย์ตรีเรก ตามคำสั่ง
เฮลิคอปเตอร์ค่อยๆ เลี้ยวซ้ายในระยะต่ำราว ๓๐๐ ฟุต สีสหาย
กับเจ้าคุณเบ้งจันท์ ๖ แลเห็นเจ้าเบ้งนอนอยู่บนตลิ่งก็ร้องเอะอะ
ไปตามกัน โดยเฉพาะนิกรกับเจ้าแหว่นักกับหน้าซีดตัวตื่นเมื่อ
ได้เห็นความใหญ่โตของมัน นายพลตรีเรกได้ถ่ายภาพยนตร์ไว้
ประมาณ ๑๐ ฟุต พอเครื่องบินเลี้ยวกลับมุมเขาก็หยุดถ่ายและ
ร้องบอกนักบินให้วนกลับไปอีก

ศาสตราจารย์ตรีเรกยืนกลังถ่ายภาพยนตร์ให้พล แล้ว
กล่าวว่า

“แกพยายามถ่ายภาพมันไว้ให้มากที่สุด คุณจะฆ่าโคโน
เสาค้วยลูกกระเบิดมือแรงสูงของกันเดียนนี้แหละ โยนมันลงไป

จากเครื่องบินลงคูซิว่ามันจะอยู่ยงคงทนสักแค่ไหน ถึงแม้
อาวุธจรวดประจำเครื่องบินขับไล่ ยิ่งมันไม่เข้าแค่ระเบิดมือของ
กันมีอำนาจระเบิดและอำนาจทำลายมากกว่า”

เฮลค็อบปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ ซึ่งตรงกับปีใหม่นั้น
เด่นเป็นวงกลมกว้างตามคำสั่งของนายพลตรีแรก ทุกคนใจเกิน
ระทึกไปตามกัน นักบินหายเมาแล้ว เขาทำหน้าที่บังคับเครื่อง
บินอย่างดีที่สุด ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในสายตาของเขาสิ้นสะ-
เทือนขวัญเขามาก ร.อ. หาญรู้สึกตัวคล้ายกับว่าเขาตกอยู่ใน
ความฝันเท่าที่เขาได้พบสัตว์ยักษ์ตัวใหญ่ปานคนเขาเช่นนั้น

มองลงไปจากเครื่องบิน ทุกคนแลเห็นเหือโบราณหรือ
ไคโนเสาร์พันธุ์ กอสน้อยอย่างถนัด หนึ่งของมันสี่เท้าต้องแสงอา-
ทิกย์เป็นมันละเลื้อม แผงคออันหนาเป็นหยัก ๆ คล้ายแผงคอกิ่ง
ก่าสีค่าสนิทเหมือนนิล รอบคอของมันมีสีขาว

นายพลตรีแรกหยิบลูกระเบิดมือแรงสูงสุดหนึ่งออกมาจาก
ลังไม้ฉาจาแล้ววิ่งมาที่ประตูเครื่องบิน นึกกรล่าวกับศาสตรา-
จารย์ดีแรกด้วยเสียงสั้น ๆ

“ถ้าเครื่องบินเกิดอุบัติเหตุร่วงลงไป เราจะเป็นยังไง
บ้างหม้อ”

นายพลตรีแรกยิ้มเล็กน้อย

“ก็เห็นจะไม่มีอะไรนอก จาก พวกเรา และนักบินจะตก
เป็นเหยื่อไคโนเสาร์ตัวนี้”

เจ้าแห้วสะอึกเฮือกสุดท้าย

“รับประทานคุณหม่อมอย่าพูดให้ใจเสียเลยครับ เห็น
มันบนเครื่องบินรับประทานผมยังกลัวมันจนบอกไม่ถูก”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะได้ยินแต่เสียงเครื่องยนต์และ
ใบพัดใหญ่เหนือลำตัวหมุนตึงพับ ๆ ทุกคนต่างจ้องมองดูเจ้าบ่าว
ซึ่งมันกำลังลุกขึ้นยืนด้วยขาหลังทั้งสองข้างแล้ว คืบไถ่โย่งขึ้นมา
บนบก มันแหงนหน้ามองดูเฮลค็อบปเตอร์ด้วยความโกรธแค้น
อ้าปากแยกเขี้ยวร้องคำรามดั้น คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบ๊อง
จหนัก ๆ และเจ้าแห้วสะอึกไถ่โย่งพร้อม ๆ กัน เมื่อได้ยินเสียงร้อง
ของสัตว์ยักษ์ ทุกคนมีควมรู้สึกเหมือนกับว่าเครื่องบินสั่น
สะเทือนไปทั้งลำ อย่างไรก็ตาม พ.อ. พล ได้ฉายภาพยนตร์ไว้
ได้อีกประมาณ ๑๐ ฟุต แล้วร้องบอกนักบิน

“วกกลับอีกครั้งครับคุณหาญ และบินให้ต่ำลงไปอีก”

“โน” นายพลกิเรกรรื่องห้าม “อย่าให้ต่ำกว่า ๒๐๐ ฟุต เราจะเป็อนัทรายจากสะเก็ดระเบิด เทียวนี้ผมจะโยนระเบิดมือลงไปใต้มัน เร่งเครื่องเต็มที่คุณหาญ”

นักบินบังคับเฮลิคอปเตอร์เดี่ยว เป็นวง ย้อนกลับมาอีก นายพลกิเรกรมองระเบิดมือแรงสูง ซึ่งอยู่ในมือขวาของเขาแล้ว ก้มมองดูโคโนเสา ซึ่งกำลังยื่นงักสูงกว่าต้นตาลร่างของมัน ใหญ่โตมโหฬารอย่างไม่น่าเชื่อ ส่วนหางของมันกวาดพื้นดินไปมา

ตอนนี้เองเสียงหวนซึ่งยื่นอยู่ข้าง หลัง เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ ทรงช่องประตูก็แลงัยมือ ทั้งสองผลึก ท่านเจ้าคุณ เต็มแรงแต่ แต่วก็ถึงตัวท่านไว้

“ ฮึ ”
“ เอบ ”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ ออกสันขวัญแหวนนิกว่าท่านร่วงลงไป จากประตูเครื่องบินเสียแล้ว ท่านหันมามองดูเอาเสียอย่างเคียด คาล

“ เล่นภาษาสันมืออะไรวะ ” ท่านเจ้าคุณพูดเสียงสั้น
“ ถ้าฉันหล่นลงไปแกจะว่ายังไง ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ คุณเอาถือเท่งทิ้งนะซีกรบ ส่วนผมคงติดกระวางราว ๑๐ ปี เป็นอย่างน้อย ”

ศาสตราจารย์กิเรกรระชากสถักนิกรัย ลูกระเบิดมือออก แล้ว พอเครื่องบินใกล้จะถึงตัวยักษ์ เขาก็โยนระเบิดมือที่ใช้ ดินระเบิดแรงสูงลอยละลือลงไปข้างล่าง ซึ่งตลอดเวลานี้พลได้ พยายามถ่ายภาพยนตร์ไว้อีกเพื่อประกอบหลักฐาน และเพื่อ ประโยชน์อันใหญ่ยิ่งของนักวิทยาศาสตร์, นักสัตววิทยา

ระเบิดมือแรงสูงลูกนั้น ตกห่างจากขาหลัง ของโคโนเสา ราว ๑๐ เมตร แล้วระเบิดเสียงก็ก้อง

“ ตูม ”

โคโนเสาแตกเสียงร้องถัน ขึ้นระเบิดไม่ได้ทำให้มัน ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย เพราะหนังของมันหนาราวกับแผ่น เหล็กกล้าซึ่งจรวกปราบรถถัง หรือที่ เรียกกันว่าเป็น บาชูก้าก็ยัง มันไม่เข้า แม้กระทั่งปืนไร้แรงสะทอนหรือจรวกของเครื่องบิน โอฟันประจัญบาน

“ คุณหาญ ” นายพลกิเรกรรื่องบอกนักบิน “ บังคับ

เครื่องบินให้ลอยล้าอยู่กับที่หันข้างประตูให้มันและพยายามเข้าไปใกล้มันให้มากที่สุด”

นักบินปฏิบัติตามคำสั่งของศาสตราจารย์ดิเรก เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ ของกองทัพอากาศลอยอยู่เหนือตัววิทยุในระยะสูง ๒๐๐ ฟุตพอดี ทุกคนได้เห็นเจ้าบิงบอระเพ็ดอ้าปากแยกเขี้ยวร้องคำราม จ้องมองดู เครื่องบินตลอดเวลา นัยน์ตาของมันไปจดถนนออกมาเบาๆ พื้นและเขียวขาวกมหน้ากลัว เล็บตีนหน้าของมันใหญ่ยาวแลเห็นถนนักขาของมันก่อนบนมีเกตุค้อนกัน

นายพลดิเรกบอกให้เจ้าแห้วยกถังอาวุธมาตั้งเบื้องหน้าเขาที่ประตูเครื่องบิน นิกอร์แลเห็นปืนสายฟ้าหรืออาวุธมหาประลัยเขาก็กล่าวกับ ดร. ดิเรกทันที

“ทำไมแกไม่เอาปืนสายฟ้าสังหารมันล่ะหมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกก็ลงมือยิงลูกระเบิดมีเขี้ยวขึ้นมาลูกหนึ่งซึ่งเป็นระเบิดแก๊สพิษอย่างร้ายแรง สัตว์หรือมนุษย์สู่ศกวันพิษเข้าไปจะต้องตายทันที เพราะอำนาจของควันเคมีจะทำให้หลอดโลหิตที่หัวใจแข็งตัว

นายพลดิเรกกล่าวกับนิกอร์ว่า

“เราต้องการซากของมันไว้อกร โครงกระดูกของไดโนเสาร์ตัวนี้จะมีค่านับร้อยล้าน และถ้าเราไปได้ตั้งแสดงในกรุงเทพฯ นักท่องเที่ยวและนักสัตวศาสตร์ทั้งหลายตลอดจนนักวิทยาศาสตร์ นักดาราศาสตร์ หรือนักภูมิศาสตร์ทั่วโลกก็จะหลั่งไหลมาเมืองไทยเพื่อชมซากหรือโครงกระดูกของมัน ถ้ากันฆ่ามันด้วยปืนสายฟ้าไดโนเสาร์ตัวนี้ก็ถูกเผาไหม้เป็นจุลไปในพริบตาเดียวเท่านั้น”

“แล้วมันระเบิดอะไร” พดตามอย่างเป็นทางการ

“ระเบิดไอพิษ ควันระเหยของไอพิษในลูกระเบิดนี้มีน้ำหนักกว่าควันธรรมาหรือควันเคมีทั้งหลาย มันจะลอยขึ้นจากที่ระเบิดราว ๒๐ ฟุตเท่านั้น และในราวสองสามนาทีมันจะหายไปเอง ถ้าไดโนเสาร์สู่ศกวันพิษเข้าไปแม้แต่เพียงเล็กน้อยมันจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย”

เจ้ากุดบัจจหนัก ๆ สนับสนุนเขยใหญ่ของท่าน

“เอาเลยดิเรก”

ทุกคนต่างมองลงไปที่ยิมบิงเบื้องล่าง ขณะนั้นเจ้าศักร์ยักษ์ทรุดตัวลงนั่งแล้ว มันนั่งไขว่ห้างบนที่ราบยิมบิงใหญ่ยกขาหน้าทั้งสองข้างเท้าเอวหงน หน้า มองดู เฮลิคอปเตอร์เครื่องนี้อย่างเคียดแค้น

ศาสตราจารย์รีเรกหันไปพยักหน้ากับพล

“บันทึกภาพไว้ให้ละเอียดคนะพล กันจะโยนระเบิดแก๊สพิษลงไปเดี๋ยวนี้ เข้าใจว่าโคโนเสายักษ์ตัวนี้คงเสร็จเราแน่ และประชาชนชาวโลกคงจะได้เห็น ภาพของมันในฟิล์มหนังนับตั้งแต่มันสูดควันพิษเข้าไปจนสิ้นใจตาย”

ครั้นแล้วจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ก็ตั้งสติระเบิดมือบรรจุแก๊สพิษออก เขาโยนลงไปเบื้องล่างกระเนให้ตกใกล้ตัวยักษ์ใหญ่ให้มากที่สุด ระเบิดมีอยู่ก้อนหนึ่งหล่นลงข้างโถงทางของมันแล้วก็เกิดการระเบิดขึ้น แต่ไม่ดังเหมือนลูกระเบิดที่ต้องการใช้อ่านาผลลัพท์กันเพื่อ การทำ ลายกิน ระเบิดที่บรรจุไว้ เพียงเล็กน้อยก็เพื่อให้เปลือกของลูกระเบิดแตกออกเท่านั้น ทุกคนจึงไม่ได้ยินเสียงระเบิด คงเห็นแต่กลุ่มควันสีขาวอันหนาที่กระจายไปทั่วร่างอันใหญ่โตปานขุนเขาของศักร์ยักษ์ตัวนั้น

โคโนเสายักษ์ลุกขึ้นยืนเดินเสียง ไปทางเหนือ ของ ยิมบิง แล้วมันก็หันมามองดูกลุ่มควันเคมี ซึ่งเป็นแก๊สพิษอย่างร้ายแรง ศาสตราจารย์รีเรก เม้มปากแน่นจึงมองคูมันด้วยความสนใจแกมขบขัน

“ฮะ ฮะ มันแน่ไว้วัย มันรู้จักหลีกเลี่ยงไปให้พ้นจากควันพิษของมันวะ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“ฉลาดกว่าเจ้าแก้วแยะ เรายังไงทีละหม้อ โยนระเบิดไอพิษลงไปอีกสักลูกก็ไหม”

นายพลรีเรกสั่นศีรษะช้า ๆ

“โน โยนลงไปมันเดินเสียงไปมันก็พ้นอันตราย เพียงแต่มันยืนสองขาอย่างนี้ควัน พิษ ลอยขึ้นมาไม่ถึงส่วนหัวของมันหรอก”

นิกรว่า “พยายามจับเป็นเตอะวะหม้อ เอาไปออกงานภูเขาทองปีหน้ารวยจมไปเลย เก็บค่าคุณละ ๒๐ บาทวันหนึ่งคงได้เงินนับแสน”

ทันโคโนเอง เสียงเครื่องยนต์ของเครื่องบินก็ดังสะบัด เหมือนกับลำลึกผิดปรกติ นักบินพยายามเร่งเครื่องเต็มแรง

สี่สหายกับเจ้าคุณบ้งจันนี่ ๆ และเจ้าแห้วต่างหันไปมองตุนักบิน เป็นตาเดียว

“เครื่องยนตร์เป็นยังไงคุณหาญ” เจ้าคุณถามเสียงสั้น

ร.ท. หาญไม่ยอมหันมาพูด เขาบังคับเครื่องยนตร์ตาม ความรู้ความสามารถของเขาเพื่อให้เครื่องยนตร์ทำงานตามปรกติ เฮลิคอปเตอร์ซึ่งจอดลอยล้าอยู่กลางอากาศเคลื่อนที่เข้ามาบนฝั่ง บ้งบอระเพ็ดแล้ว เครื่องบินมีอากาศโคลงเคลงผิดปกติ เครื่องยนตร์หยุดทำงานเป็นพัก ๆ แล้วทำงานต่อไป

นักบินหันมาร้องบอกทุก ๆ คน

“เตรียมตัวครับ เครื่องยนตร์ชักข้อบ้งบ้งไปหรือทรง ตัวอยู่ไม่ได้ ผมจะร่อนลงครับ ระวังคอหน่อยนะครับ เรื่อง คอของพวกเราแน่แหละหักงายเหลือเกิน เอาแล้วมันเสียผมแล้ว”

เฮลิคอปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ เชียงวูบวาบเครื่อง ยন্ত্র์สะบักแพ้ว ๆ เสืออากาศพยายามร่อนลงในบริเวณที่ราบ แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากโคโนเสาประมาณ ๕๐ เมตร พอใกล้ จะถึงพื้นดินเครื่องยนตร์ก็กับเงียบไม่ยอมทำงานอีก แค้ใบพัด ใหญ่เหนือลำตัวยังไม่หยุดหมุน ช่วยประคองเครื่องบินให้ลง

สู่พื้นดินได้โดยสวัสดิภาพ และเพราะ ร.อ. หาญเป็นนักบิน ชั้นเสื่ออากาศจึงสามารถนำ เฮลิคอปเตอร์ลงได้อย่างสวยงามก็ ่อย ๆ แปะกับพื้น

ก่อนที่ใครจะปริปากพูดอะไรเสียงคำรามของโคโนเสา เจ้าบ้งบอระเพ็ดก็ดังขึ้น

“ฮัม”

ทุกคนยืนวาบไปตามกันเสียงของมันดังราวคังกับฟ้าผ่า คังจนกระทั่งแผ่นดินสั่นสะเทือน นายพลกิเราก็มลงหยิบปืนตาย ฟ้าคืออาวุธมหาประลัย ไนลิ่ง ขึ้นมาถือนแล้ว ร้องบอก คณะพรรค ของเขา

“เร็ว เอาปืนกลมือและระเบิดไนลิ่งติดมือติดคืนไป คนละลูกสองลูก ทุกคนลงจากเครื่องบินเร็วที่สุด คอยล้อมมัน ไว้อย่าให้มันพังเฮลิคอปเตอร์เครื่องนี้ได้”

ความตกใจหวาดกลัวสัตว์ยักษ์ทำให้เจ้าแห้วเป็นลมล้ม ลงทันที เขาหนีเหยียดเท้าในท่าทางสะลึมสะลือโดยไม่มีใคร สนใจกับเขา สี่สหายกับเจ้าคุณบ้งจันนี่ ๆ และนักบินรีบลงไป จากเฮลิคอปเตอร์อย่างรีบร้อน

ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้ายักษ์ใหญ่ก็เคืองงุ่มง่ามตรงมา
มันหยุดยืน ทางด้านประตูเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ซึ่ง
เปิดทิ้งไว้แล้วก็มีหน้ามองดูที่ช่องประตูนั้น เจ้าหัวกำลังปลอบ
ใจตัวเองให้เข้มแข็ง แต่พอแลเห็นใบหน้าของโคโนเสา ซึ่ง
กำลังอำปรกแยกเขี้ยวเจ้าหัวก็นั่งตัวแข็งนัยน์ตาเหลือกลานใบ
หน้าซีกเผือกเหมือนแผ่นกระดาษ

“ฮัม” เจ้าบ่าวคำรามสุดเสียง

เจ้าหัวตัวสั่นเหมือนลูกนก เขาค่อย ๆ ประณมมือไว้
แล้วพูดเสียงสั่นเครือแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“อ้อฮอ กลัวแล้วครับคุณพ่อ”

โคโนเสาฟังภาษามนุษย์ไม่ออก มันแลบลิ้นแฉับ ๆ
น้ำลายสอแสดทงว่ามันมีความหิวกระหายและอยากเขมือบเจ้าหัว
อย่างยิ่ง แต่ชะตาชีวิตของเจ้าหัวยังไม่ถึงคราวแห่งถึง ก่อน
ที่มันจะมุกหัวเข้ามาคาบเจ้าหัว ออก ไปกิน เสียง บินกลมมือก้อง
คำรามขึ้นหลายชุด

พลงกับเสียงหวนต่างใช้บินกลมมือ ระคมยิง โคโนเสาเพื่อ
ช่วยชีวิตเจ้าหัวไว้ทั้ง ๆ ที่สองสหายุริคิดว่ากระสุนบินกลมมือทำ

อันตรายมันไม่ได้ แต่ก็คงช่วยมันให้โกรธเคือง ความคาดคะเน
ของพลงกับอาเตียถูกต้องแล้ว เขี้ยวโบราณหรือโคโนเสายักษ์
พันธุ์ ก่อสันเล็กสนใจกับเจ้าหัวทันที มันยืตตัวขึ้นและค่อย ๆ
หมุนกลับ ปลายหางของมันหวดหวิกจะฟาดล้อของเครื่องบิน
เฮลิคอปเตอร์ มันแอกเขี้ยวร้องคำรามแล้ววิ่งเหาะ ๆ เข้าไป
หาสี่สหายกับเจ้าคุณเบ้าจันนี่ ๆ และนักบินซึ่งรวมกำลังอยู่ใน
บริเวณนั้นไม่ใหญ่หลายกัน ความวุ่นเสียงบินกลมมือก้องขึ้นอีก
เจ้าหัวผลุนผลันลุกขึ้นวิ่งมาที่ประตูเครื่องบินแล้วกระโจนลงสู่
พื้นดิน โท้ออ่าวไปอย่างไม่กึกชีวิต อ้อมไปข้างหลังเจ้านาย
ของเขารอค้นความตายอย่างหวดหวิก

ร.อ. หาญ เตือนอากาศเมื่ออยู่บนพื้นดินเขาก็กลายเป็น
แมวไป เขากอดเขื่อนายพลงกเรกแน่นตลอดเวลา

“เอาบีนสายฟ้ายิงมันเถอะครับอาจารย์”

ศาสตราจารย์ก็เรกยิ้มเล็กน้อย

“ยังก่อน เราจะพยายามล่ามันด้วยยาพิษหรือลูกระเบิด
เพราะเราต้องการซากของมัน”

เสืออากาศตัวสั่นนั่งงก

“มันบุกเข้ามาแล้วครับอาจารย์ โอโฮ ทำไม่ถึงใหญ่

โถมโหลพารอย่างนี้ผมอยากให้มันหลุดไปที่บ้านผมเหลือเกิน”

“ทำไมล่ะ” นายพลศิเรกถาม

“ให้มันกินแม่ยายผมนะสิครับ บ้านผมจะได้เป็นสวรรค์เสียที”

ทุกคนลาดอกลักเข้าไปในป่าโปร่ง พ.อ. พล ยกปืนกลมือยิงหมาเคี้ยวกระดูกของมันและปล่อยกระสุนออกไปหนึ่งซัด ไคโนเสายกขาหน้าข้างขวาเกาศีรษะแกร๊ก ๆ มีความรู้สึกเหมือนกับว่ามันถูกมดกัด เสียงหวนขว้างระเบิดแรงสูงไปที่มันลูกหนึ่ง และแล้วทุกคนก็รีบหมอบราบลงกับพื้นดิน

“ตม” ระเบิดมีอันเป็น ประดิษฐ์กรรมของศาสตราจารย์ศิเรกระเบิดลั่น

ศัลยแพทย์แยกเขี้ยวอิงพื้นเหมือนกับมัน หัวเราะแล้วเดินรี่เข้าหาคณะพรรคสี่สหายทุกคนรีบลุกขึ้นลาดอกลอกไปอีก กราวนี้ไคโนเสาวิ่งโล่กวคนนายพลศิเรกกับคณะทันที ถึงแม้ร่างของมันจะใหญ่โตปานขุนเขามันก็วิ่งได้เร็วอย่างไม่น่าเชื่อ ร.อ. หาญร้องบอกทุกคนช่วยเสียงอะอะเอ๊ะอะอะไร

“เร็วครับ ตัวใครตัวมัน ผมไม่รอละครับ”

ความตกใจเสียขวัญทำให้นักบินหญิงเทลิคเปิดเบิ่งไปกับเจ้าแก้ว ส่วนเจ้าคุณบัจฉนีก ๆ ก็แตกกลุ่มไปทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามสี่สหายยังรวมกลุ่มกันอยู่และศาสตราจารย์ศิเรกยังมั่นใจว่าเขาอาจจะฆ่ามันด้วยระเบิดแก๊สพิษ

ไคโนเสายืนหันรีหันขวางแล้วไล่ กวด เจ้าคุณบัจฉนีก ๆ ทันที ท่านเจ้าคุณร้องเสียงหลง

“ไว้ว ช่วยด้วย...ช่วยด้วยไว้ว ภัยแล้ว”

พลร้องตะโกนร้องบอกท่าน

“วิ่งวนเวียนตามต้นไม้ใหญ่แล้วหนีมาทางนี้ครับ”

เจ้าคุณบัจฉนีก ๆ วิ่งออกจิ้ง เมื่อเหลียวหลังไปก็แลเห็นเหยี่ยวโบราณกวดกระชั้นชิดเข้ามาทำนาก็ใจหาย ถึงแม้ พล, นิก, กิมทองวน ใช้ปืนกลร้อยิงคุ้มกันรัศมีขวางก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร เจ้าคุณบัจฉนีก ๆ วิ่งไป ๑๐ ก้าวอ้ายยักษ์ใหญ่ยกขาก้าวไปเพียงก้าวเดียวก็ทัน ท่านเจ้าคุณพยายามเร่งสक्ति้มเต็มทีวิ่งอ้อมต้นไม้ใหญ่หลายต้น ไคโนเสากลับตัวได้ช้าแต่มันก็ใช้ขาหน้าและลำตัวของมันพังกันไม้ใหญ่น้อย ทลายราบ ไปหลายต้นด้วยกำลังอันมหาศาลของมัน เจ้าคุณบัจฉนีก ๆ เห็นดเห็นน้อยจนแทบจะ

ขาดใจกายอยู่แล้ว ท่านหัน ไปร้องตะโกนบอกว่า ไคโนเสาค้วย
เสียงอันดัง

“เฮ๊ย ไคโนคนอื่นบ้างซีไว้ย เหนื่อยจนทีชขึ้นคอแล้ว”

ไคโนเสาแลบลิ้นปลิ้นตา ร้องคำรามไล่กวักเจ้าคุณบัจ
ฉิก ๆ โดยไม่ลดละ ท่านเจ้าคุณมานะกักพันวิ่งหนี แต่แล้ว
ท่านก็สะดุดเตาวัลย์เส้นหนึ่งทำให้เสียหลักล้มลง

สี่สหายยืนเฝ้าเหลือกหลานไปตาม กัน เมื่อแลเห็นเจ้าบ่าว
บอระเพ็ดก้มคอลงกว่าร่างอันอ้วนใหญ่ของเจ้าคุณบัจฉิก ๆ ชู
ขึ้น ท่านเจ้าคุณคั้นกระแจะ ๆ นำสงสาร ไคโนเสาจับหลังเสื้อ
ของท่านแน่นทำให้เสื้อเครื่องแบบฝักซาค้างแฉ่วก เท้านองร่าง
ของเจ้าคุณบัจฉิก ๆ ก็ลอยละลิวลงสู่พื้นดินเสียงดังปลักความรัก
ทั่วกลัวกายทำให้เจ้าคุณบัจฉิก ๆ รีบกลานเข้าไปซ่อนตัวอยู่ใน
สมุมทุมพุ่มไม้อันหนาที่บึงแห่งหนึ่งนัยอง ๆ ประนมมืออาราธนา
คุณพระให้คุ้มครองป้องกันท่าน เนื้อตัวสันเหมือนลูกนกถูกฝน

ไคโนเสาก็มองมองหาเหยื่อ ของมัน เพื่อหวังจะกินเป็น
อาหารแต่ก็มองไม่เห็นประกอบทั้ง พล, นิก, กิมหงวนช่วยกัน
ใช้ปืนกลมีระยะยิงรบกวนมันตลอดเวลา ถึงแม้ว่าเจ้าบ่าวบอระ
เพ็ดเนื้อหนังแข็งแรงเหมือนเหล็กกล้ามันก็ถูกยิงที่นัยนัยข้าง

ขวานัดหนึ่ง ความเจ็บปวดทำให้มันส่งเสียงร้องกึกก้องและ
แสดงกิริยาโกรธแค้น ใต้นัยนัยท่าขวานปืนกลของมันมีเลือด
ไหลทะลักออกมาแลเห็นฉฉ

สัตว์ยักษ์วิ่งเหาะ ๆ เข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย นาย
พลตรีเรายังไม่ยอมพินาศมันด้วยปืนสายฟ้า เขาขว้างระเบิดแก๊ส
พิษลอยละลิวไปยังยักษ์ใหญ่ตัวนั้นแล้วร้องบอกเพื่อนเกลอ

“เร็ว - ล่าตอยไปทางเหนือ”

สี่สหายพากันวิ่งหนีไคโนเสาและควานพิช เสียงนักบิน
และเจ้าแห้วร้องตะโกนโหวก ๆ อยู่ในละเมาะแห่งหนึ่ง ศาสตรา
จารย์ตรีแรกพาคณะพรรคของเขาวิ่งเข้าไปหา ร.อ. หาญ กับเจ้า
แห้วทันที ในเวลาเดียวกันนี้เองไคโนเสาได้หลบหนีควานพิชลง
ไปบึงใหญ่กลุ่มควานพิชขาวกระจายไปทั่วแต่มีที่รอดพ้นอันตราย
จากควานพิชได้ด้วยความเฉลียวฉลาดของมัน มันเดินลุยน้ำจาก
ริมฝั่งออกไปนอกบึงและกำพูดคำว่า ส่งเสียงร้องคำรามเป็น
ระยะ ๆ ห่างจากฝั่งออกไปทุกที

เจ้าคุณบัจฉิก ๆ วิ่งเหาะ ๆ เข้ามาหาสี่สหายกับนักบิน
และเจ้าแห้วด้วยความ บิตยนิติ เหมือนกับตาย แล้วเกิด ใหม่หลัง
จากท่านเห็นเหยื่อโบราณเดินลุยน้ำลงไปบึง พ.อ. นิกปรวาท

เข้าไปประคองพ่อตาของเขา

“เป็นยังไงบ้างครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ และหายใจถี่เร็วแสดงความเหน็ดเหนื่อยซึ่งเหนื่อยทั้งกายและทั้งใจ

“แม่ไว้ย ถ้าเสือไม่ซำคมันก็คงกินพ่อแล้ว อ้า-คิใจมากที่พวกเราทุกคนไม่มีใครได้รับอันตราย”

นิกกว่า “ตอนที่มันคาบคุณพ่อขึ้นไปเป็นภาพที่กินกินนำคุณมากเชียวครับ”

เจ้าคุณบึ้งหน้า ๆ ลืมตาโผลง

“นำคุณอะ....”

“ครับ ที่เห็นเห็นหวาดเสียวมาก ผมแลเห็นคุณพ่อคั่นกระแตก ๆ แต่เศษบุญคุณพระช่วยคุณพ่อหลุดพ้นจากปากมันวิ่งจุกเข้าไปในพุ่มไม้”

ท่านเจ้าคุณเดินเข้ามาหา สาม สหาย และ นัก บินกับเจ้าแก้ว แล้วท่านก็ยิ้มให้เซยใหญ่ของท่าน

“อย่าพยายามปราบมันด้วยอาวุธอื่นเลยสิเวก ขอให้แก่มำมันด้วยปืนสายฟ้าของแกเถอะ”

นายพลกิเรกสันศิริวะ

“โน เอาไว้ให้ถึงที่สุดเสียก่อนครับ ผมบอกคุณพ่อแล้วว่าโครงกระดูกของมันจะมีค่าหลายล้าน และมีความหมายแก่นักสัตวศาสตร์อย่างยิ่ง พวกนักสัตวศาสตร์และนักอะโรศาสตร์อีกหลายอย่างจะได้รับความจริงว่าเหยี่ยวโบราณหรือโคโนเสาซึ่งเป็นสัตว์ยักษ์น้ำหนักตัว ๕๐ ตันอย่างนี้ยังไม่ได้สูญพันธุ์ ไปจากโลก. เราคงที่เราเข้าใจกัน อย่างน้อยมันก็เหลืออยู่อีกตัวหนึ่งในบึงบอระเพ็ดของประเทศไทย”

พลกล้าวถามนายพลกิเรกเบา ๆ

“แล้วแกจะล่ามันโดยวิธีใดอีกกว่ามาซิหมอ”

ศาสตราจารย์กิเรกยิ้มเล็กน้อย เขามองออกไปนอกบึงใหญ่แลเห็นเจ้าบึงวายชุกอยู่ห่างจากฝั่งราว ๒๐๐ เมตร มันว่ายน้ำได้เร็วมากด้วยการใช้ขาและหางของมันแบบเดียวกับจระเข้

“ไปขึ้นเครื่องบินเดี๋ยวนี้พวกเรา กันจะล่ามันด้วยยาพิษและเหยื่อที่เตรียมมา ถ้าหากว่าไม่สำเร็จกันจึงจะล่ามันด้วยปืนสายฟ้า แต่ว่า.....ถ้ามันถูกปืนสายฟ้าร่างของมันก็จะถูกเผาไหม้เป็นผุยผงไปภายในพริบตาเดียว น่าเสียดายมาก กันไม่อยาก

ใช้บินสายฟ้าเลย” พุทจนเขาก็หันมาทางเตืออากาศ “ไปที่เครื่องบินเราเถอะคุณ คุณจะต้องขับเครื่องบินพาพวกเราไปลอยอยู่เหนือหัวมัน”

เตืออากาศหัวเราะเบา ๆ

“เครื่องมันเสียนี่ครับอาจารย์ ผมนำเครื่องร่อนลงริมบึงก็เพราะเครื่องยนต์ชั้ช้อง”

“ออไร ผมจะแก้มันเอง ไม่ได้เสียหายมากมายอะไรนักหรอก เพียงแค่น้ำมันเต็มไม่สะดวกเท่านั้น แต่ถึงเสียมากผมก็ซ่อมได้ใช้เวลาเพียงสองสามนาที มีอชั่นผมต่อให้คุณเอาก้อนทุบเครื่องยนต์ให้พังหมดทั้งเครื่องผมก็ซ่อมได้ ไป-รีบไปที่เครื่องบินของเรา ตอนนี้อ้ายยักษ์ใหญ่ถูกยิงนั่นครข้างขวาจะเจ็บปรคมากถึงได้ผลสะจากพวกเราหนึ่งลงน้ำไป นัยน์ตาข้างขวาของมันอาจจะบอดก็ได้”

นิกรว่า “ถ้าไม่บอดก็งเหลหรือม่ายก็ตาดี”

ทุกคนพากันเดินรวมกลุ่มไปจากที่นั่น และมุ่งตรงไปยังเฮลิคอปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ ซึ่งยังอยู่ในสภาพเรียบร้อย ขณะนี้โคโนเสาเจ้าบ่าวกำลังนำหายไปแล้ว นำโนบิงบอระเพ็ดเรียบเป็น

หน้ากลอง ปลาใหญ่น้อยซุบโพงผางไม่ขาดระยะ บางทีก็มีกระเข้ชานาคหลาน ๆ อ้ายค่างคดองบางมุดว่ายไปมา โคโนเสาอาศัยอยู่ในบึงนี้ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข มีอาหารการกินคือสัตว์น้ำทั้งหลายอย่างเหลือเฟือ แต่พอมันได้กินคนมันก็บอกตัวเองว่าเนื้อมนุษย์โดยเฉพาะมนุษย์ผู้หญิงอร่อยกว่าเนื้อกุ้งปลาเป็นไหน ๆ บางตอนก็ย่อยเปื่อย บางแห่งก็หยุ่น ๆ กรุบ ๆ บางแห่งถึงเหนียวหนึ่กแต่ก็อร่อยมีรสหวาน

พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณบ่าวจันนี่ ๆ ยืนรวมกลุ่มอยู่ข้าง ๆ เฮลิคอปเตอร์เครื่องนั้นจึงมองออกไปนอกบึงบอระเพ็ดกลัวว่าโคโนเสาจะบุกขึ้นมา นักบินกับนายพลก็เรกขึ้นไปบนเครื่องบินเพียงสองคน จอมนักวิทยาศาสตร์ได้สำรวจเครื่องยนต์ของเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน ความคาดคะเนของศาสตราจารย์ก็เรกถูกต้องแล้ว เครื่องยนต์ชั้ช้องเพราะทางเดินของมันไม่สะดวก เราใช้เวลาแก้ไขเพียงครึ่งเดียวก็เสร็จเรียบร้อย ในที่สุดนายพลก็เรกก็ลงจากเครื่องบินตรงเข้ามาหาคณะพรรคของเขาแล้วร้องบอกนักบิน

“ลองตักเครื่องยนต์คูชิคุณหาญ”

เสียงเครื่องยนต์ถูกสตาร์ทและเริ่มทำงานทันที ใบพัดใหญ่เหนือลำตัวของมันหมุนตัวแต่ไม่เร็วจนเกินไป ร.อ. ชาญก็มองมองดูจอมนักวิทยาศาสตร์ด้วยความตื่นเต้นอัศจรรย์ใจยิ่ง

“โฮโฮ อาจารย์แกยังไรครับ เครื่องยนต์เดินเรียบร้อยดีมากครับ”

จอมนักวิทยาศาสตร์ยิ้มแบ่น

“เครื่องยนต์ สำหรับเดินทางในอวกาศยากกว่าในชั้นพื้นเท่านั้นเอง เครื่องยนต์ของเครื่องบินเป็นเรื่องซึ่งสำหรับผม” แล้วเขาก็กล่าวกับคณะพรรคของเขา “ขึ้นเครื่องบินไว้พวกเรา ออกลาคกระแวนล่าโคโนเสาท่อไป”

ในที่สุด เอลิก็อปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ ก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นจากริมบึงบอระเพ็ด นักบินนำเครื่องบินบินออกไปจากบึงแล้ววนเวียนกันหาตัวคโคโนเสาท่อหรือเคียวโบราณในระยะค่าประมาณ ๒๐๐ ฟุตเศษ

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉริก ๆ และเจ้าน้ำยีนออกกันอยู่ที่ประตูเครื่องบินซึ่งมีเชือกกันขวางประตูแคระคับเอาไว้ นายพล

ดิเรกเตรียมเหยื่ออามาจากบ้านเรียบริ้วคือหมูแฮมหนึ่งขาบรรจุอยู่ในถุงแขวนไว้ที่ผนังเครื่องบิน หมูแฮมขานี้เป็นหมูแฮมที่ทำจำหน่ายที่กรุงเทพฯ ฯ นายพลดิเรกได้ใช้มีดกรีดขาหมูแฮมออกตลอดขาเอาขาพิชชนิดหนึ่งยัดเข้าไป และเอิบขาหมูสนิทกันตามเค็มใส่ถุงไว้ ยาพิชที่ใส่ไว้ในขาหมูแฮมเป็นยาพิชที่ร้ายแรงมาก นายพลดิเรกมีเชือกไนลอนมาด้วยหนึ่งขยยาวประมาณ ๒๐ เมตร ปลายเชือกข้างหนึ่งผูกติดกับ ฑาขอเหล็กคล้าย เบ็ดตกปลา เขาใช้ เวลาเพียง เล็กน้อย เตรียมล่า สัตว์ยักษ์ตัว นี้ด้วย ยาพิชคือ หย่อนเชือกผูกขาหมูแฮมลงไปจากเครื่องบินให้มันจับ ถ้าเจ้าบิงกินขาหมูแฮมเข้าไปมันจะต้องจบชีวิตภายในสองสามนาทีและจะขึ้นไปตายบนบก เพราะเมื่อระบบหายใจของมันเริ่มขัดข้องมันก็จะต้องกระเสือกกระสนตัว ขึ้นไปบนบกเพื่อให้การหายใจของมันสะดวกขึ้น

นิกรมของคุซาหมูแฮมที่เจ้าแห้วดี้อยู่ในมือด้วยความเสีย

กาย

“แหม—น้ำกินจริงวะ”

นายพลติเรกหัวเราะที ๆ

“ก็ลองดูซิเพื่อน รับรองว่าเพียงชั้นเดียวเท่านั้นแกก็มีหวังได้ไปคุยกับยมบาล”

นกรยิ้มแห้ง ๆ

“แกมันใจหรือว่าอำยักษ์ใหญ่มันจะกินหมูแฮมขานี้”

“ออไร หมูแฮมคือเนื้อสัตว์เป็นอาหารของมัน มันต้องกินแน่ ๆ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“แต่แกมันอาจจะสงสัยว่าเราเอายาพิษใส่ไว้ในหมูแฮมก็ได้ ที่ถูกเราควรจะหย่อนไข่ดาวและกาแฟลงไปให้มันกินด้วย”

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ หัวเราะชอบใจ

“นั่นมันคนกินไว้มั้ยใช่เหี้ยโบราณ”

นักบินหันมาร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เห็นตัวมันแล้วครับอาจารย์ มันอยู่ห่างจากเครื่องบินเราราว ๓๐๐ เมตรครับ มันกำลังว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง”

ดร. ติเรกโบกมือห้ามนักบิน

“ตามมันไปค้นหา และบินส่งคำอึกกราวร้อยเมตร”

เฮลิคอปเตอร์ บ่ายหน้าตรงไปยังโตโนเสา ซึ่งกำลังซุกอยู่ในน้ำมองแลเห็นส่วนคอและตีนหางทั้งสองของมันอย่างฉับเครื่องบินถูกบังคับให้บินต่ำลงมาและลดความเร็วลง เสียงเครื่องยนต์อาจจะทำให้มันตกใจหรือรำคาญก็ได้ เจ้าบ่าวระเพ็ดรีบว่ายน้ำและบุกขึ้นไปบนฝั่งอีก เมื่อมันลุกขึ้นยืนตัวขาหลังร่างของมันก็สูงตระหง่านใหญ่โตมโหฬารทำให้นักบิน และนายพลติเรกกับคณะมีความรู้สึกคล้ายกับว่าขณะนี้ เป็นสมัย ๑๕๐ ล้านปีในอดีต

ทันใดนั้นเองนิกรได้แหกปากร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย - นกยักษ์”

ทุกคน มอง ตาม สายตา นิกร แล้วก็ ถอนใจ เขือก ใหญ่พร้อม ๆ กัน เจ้าคุณบัจฉริก ๆ ยกมือขวาเชกบาลเซยเล็กของท่านดังโป๊ก

“โอ้แรงแท้ ๆ เสือกบอกได้ว่านกยักษ์”

นิกรหัวเราะที ๆ

“ก็มันใหญ่กว่านกกระจอกคงร้อยเท่านี้ครับ”

ร.อ. หาญ เสืออากาศของกองทัพไทยขับเครื่องบินวนเวียนรอบ ๆ ตัวเหยี่ยวโบราณจนกระทั่งมันเกินขึ้นไปยืนบนหลัง และแหงนหน้ามองดูเครื่องบินอำปากแยกเขี้ยวร้องคำรามลั่น นายพลตรีเรกร้องบอกนักบินทันที

“บินไปจอลอยลำบนหัวมัน कुछหาญ กระให้สูงกว่าหัวมันเพียงเล็กน้อยแต่ระวังอย่าให้มันตะปบเครื่องบินได้”

นักบินปฏิบัติตามคำสั่งนายพลตรีเรก เฮลิคอปเตอร์เหวี่ยงตัวเข้าไปจอลอยคอดสมอกกลางอากาศ สูงจากศีรษะของโคโนเสาไม่ถึง ๒๐ เมตร เมื่อเจ้าบิงยกขาหน้าไขว่คว้าทุกคนก็เหินวาวไปตาม กันถึงแม้ว่า มือของมันอยู่ ต่ำกว่าเครื่องบิน ประมาณ ๑๐ เมตรก็ตาม

ศาสตราจารย์ตรีเรกสั่งให้เจ้าแห้วหย่อนเชือกที่ผูกขาหมูแฮมลงไปข้างล่าง ตอนนั้นทุกคนตื่นตื่นหวาดเสียวที่สุด ค้างนิกรภาวนาขอให้โคโนเสาอำปากงับเหยี่ยวของนายพลตรีเรก เจ้าแห้วค่อย ๆ ไรยเชือกลงไปจนกระทั่งขา หมูแฮมแกว่งไกวอยู่ตรงกับ

ระดับปากของโคโนเสา

อาเสี้ยก้มหน้าลงมองของมันแล้วร้องตะโกนลั่น

“เฮ้-กินซีไว้อัยน้องชาย พวกเราเอามาฝากแก”

เจ้าบิงเลื่อนตัวเข้ามาหาเหยี่ยวแล้วอำปากงับทันที พอมันขยับปากก็ยวบขอเหล็กหรือเบ็ดยักซ์ทะลุออกมานอกขาหมูแฮมเกี่ยวเพดานปากของมันไว้ ปลายเชือกไนลอนที่อยู่บนเครื่องบินผูกติดอยู่กับเหล็กประกอบข้างประตูชั้นหนึ่ง โคโนเสารูตัวว่า มันติดเบ็ดมันก็กระซากเต็มแรง

เชือกไนลอน ซาค้าง ออกจากกันด้วยกำลัง อันมหาศาลของมัน แต่เฮลิคอปเตอร์เสียการทรงตัวลอยวูบต่ำลงไปเพราะถูกแรงดึงของสตั๊ยักซ์ คราวนี้เองเจ้าบิงบอระเพ็ดก็ยกขาหน้าและมือของมันตะปบเฮลิคอปเตอร์อย่างรวกเร็วฉับพลัน

“โครม”

ส่วนหาง และใบพัดเล็กของ เครื่องบิน หักสะบั้น แผลกละเอี๊ยด เฮลิคอปเตอร์เอียงวูบวาวท่ามกลางความตระหนกตกใจของคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉินิก ๆ และเจ้าแห้ว นัก

บิงพยายามนำเครื่องบินลงสู่พื้นดินจนสุดความสามารถ เฮลิคอปเตอร์หมายเลข ๒๕๐๘ หล่นลงไปใต้น้ำที่ชายบิงห่างจากริมฝั่งราว ๓ เมตรเสียงกังพลัก เอียงกะเท่เร่เครื่องยนต์หยุดทำงาน

โคโนเสากสิ้นลมูแฮมที่บรรจุกาพิษอันร้ายแรงเข้าไปในท้องมันแล้ว ขอเหล็กที่ติดเพดานของมันก็หลุดออก มันร้องคำรามเสียงกึกก้องแล้ววิ่งเหาะ ๆ ตรงเข้ามายังซากเครื่องบิน เฮลิคอปเตอร์ในเวลาเดียวกับ ที่ทุกคนคาดิคาเหล็ก ออกมาจากเครื่องบิน และเดินลุยน้ำ แก่หัวเข่า ขึ้นไปบนบก ด้วยความรักตัวกลัวตาย

ไม่มีใครมีอาวุธติดตัวมาเลยเว้นแต่นายพลติเรกซึ่งมีปืนสายฟ้าอาวุธมหาประลัยสะพายอยู่บนบ่าซ้าย เมื่อเจ้าบิงเข้ามาใกล้จะถึงตัว ศาสตราจารย์ ติเรกก็ ตัดสินใจเด็ดขาด ปลดปืนมหาประลัยลงมาจากบ่าของเขา

นายพลติเรกยกปืนขึ้นประทับและเหนี่ยวไกยิงสัตว์ยักษ์ในระยะห่างเพียง ๒๐ เมตรเท่านั้น เสียงปืนสายฟ้าดังราวกับเสียงฟ้าผ่าใกล้ ๆ ประกายไฟฟ้าสีเขียวนวลและแรงกล้าแสบ

นัยน์ตาพุ่งออกจาก กระบอกปืนเป็นทางยาวเหมือน กับเครื่องฉีดไฟ แต่ความร้อนของปืนสายฟ้าสามารถจะละลายเหล็กแทงให้กลายเป็นน้ำภายในพริบตาเดียว

เหยี่ยวโบราณถูกยิงที่ส่วนท้องของมันอย่างจัง ทุกคนแลเห็นร่างอันใหญ่โตปานขุนเขาของมันลุกไหม้ไปทั้งตัว เนื้อหนังของมันหายไปจนแลเห็นแต่โครงกระดูก และแล้วโครงกระดูกอันเป็นเรือน ร่างของมันก็ไหม้ ละลายไปอีก ชั่วเวลาประมาณ ๕ วินาทีเท่านั้น

ฝุ่นละอองเล็กๆ ที่ปลิวว่อนไปในอากาศก็คือเถ้าธุลีของสัตว์ยักษ์เจ้าบิงบอระเพ็ดนั่นเอง ไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้วนอกจากรอยเท้าของมันที่เหยียบย่ำ ไปมาตามพื้นดินริมบึงและในทะเลาะห่างจากบึงออกไป อำนาจของปืนสายฟ้าทำให้ ร.อ. หาญนักบินประจำเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว แต่สามเกลอกับเจ้าคุณบัจฉนิกร ๖ เคยเห็นมาหลายครั้งแล้ว ร.อ. หาญวิ่งเหาะ ๆ เข้ามาหานายพลติเรกแล้วกล่าวขึ้นอย่างล่ำลือ

ย 100 A ∞ A ∞ A ∞ เจ้าบิง

“โอโฮ อารุวิเศษของอาจารย์เด็ดขาดเลยครับ ผม
ตื่นตื่นจนบอกไม่ถูกขณะที่ร่างของโคโนเสาไหม้ละลายไป”

ศาสตราจารย์คิเรกหน้าเศร้าผิดปกติ *AZ*

“ผมหมดหวัง ที่จะได้โครงกระดูก ของมันแล้ว คุณหาญ
นำเสียกายเหลือเกิน ผมจะไม่อยากจะฆ่ามันด้วยปืนสายฟ้าของ
ผมหรอก แต่ถ้าผมไม่ฆ่ามันมันก็จะฆ่าเราแน่นอน เราทุก
คนอาจจะตกเป็นเหยื่อของมันก็ได้เพราะภูมิประเทศตรงนี้เป็นที่
โล่ง กว่าพวกเราจะวิ่งหนีไปถึงชายป่าละเมาะไหนมันก็ไล่ทัน”

เจ้าคุณเบ็ญจนิกร ๗ พาสมาสหายกับเจ้าแห้วเดินเข้ามาหา
พลเยี่ยมให้นายพลคิเรกและกล่าวว่า

“ก็แล้วหมอกที่แกฆ่ามันด้วยปืนสายฟ้า มันกำลังไล่กวัด
พวกเราติด ๆ มาทีเดียว”

“อ้อไร แต่กันเสียใจที่สุดที่กันไม่ได้โครงกระดูกเหยื่อ
โบราณหรือกึ่งกายักษ์ตัวนั้น”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อย่าเสียใจเลยวะหมอ กิ่งกำในสวนหลังบ้านเราดมเด
ไป”

ศาสตราจารย์คิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“นั่นมันกิ่งกำธรรมดาไวย สักหมื่นตัวรวมกันเขายังเล็ก
กว่านี้” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้เสียทองวน “เป็นยังไงเพื่อน”

“เป็นยังไงล่ะ วิ่งเสียทีคลื่นคอย นึกว่าพวกเราคนใด
คนหนึ่งคงเสร็จมันเสียแล้ว กันพยายามวิ่งเร็วที่สุดแต่ก็ยังช้า
กว่าอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วผ่นหัวเราะ

“รับประทานความกล้าทำให้ผมวิ่งได้เร็วเองครับ รับ
ประทานผมทำเวลา ๑๐๐ เมตรเพียง ๑๐ วินาทีเท่านั้น”

ร.อ. หาญ สบตากับนายพลคิเรกเขา ก็ยกมือวันทยหัตถ์
แล้วกล่าวว่า

“อาจารย์ช่วยไปซ่อมเครื่องบินเถอะครับเราจะได้เดิน
ทางกลับคอนเมือง”

ศร. คิเรกทำหน้าที่เหยงเขขอบกล

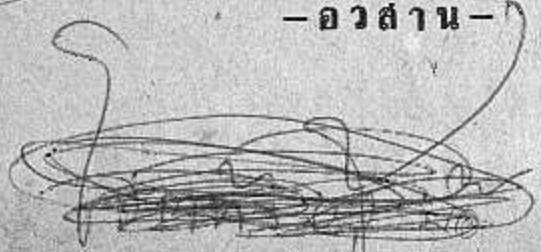
“ถ้าจะให้ผมซ่อมก็ต้องใช้เวลาหลายวันและต้องมีเครื่องมือ
เครื่องใช้มากมาย คุณจัดการติดต่อกับกองทัพอากาศทางวิทยุ

เดอะ เจ้าใจว่าเครื่องรับส่งวิทยุยังงคงใช้การได้ก็ แต่ถ้ามันชำรุดเสียหายผมจะซ่อมให้ บอกให้ทางคอนเมืองส่งเครื่องบินมารับพวกเรากลับโดยด่วนเพราะผมปราบจิ้งจอกยักษ์ ได้แล้วเล่ารายละเอียดไปให้เขาทราบด้วยว่าอัยยักซ์ใหญ่ถูกปืนสายฟ้าของผม"

ทุกคนพากันเดินรวมกลุ่มไปยังริมบึงใกล้กับซากเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ หน้าในบึงบอระเพ็ดสงบเงียบ ลมพัดโชยเฉื่อยเฉื่อยสบาย นายพลดิเรกบ่นพิมพ์ตลกลเวลาเสียดายซากของโคโนเสายักษ์ตัวนั้น ถึงแม้ว่าจะถ่ายภาพยนตร์ไว้ได้ประมาณ ๘๐ ฟุตผู้ที่ชมภาพยนตร์ ม้วนนี้ก็อาจจะคิดว่า เป็นการถ่ายทำขึ้นด้วยเทคนิค การถ่ายโดยใช้ หุ่นในโคเสา ซึ่งมีกลไก บังคับ ให้มันเคลื่อนไหวได้

โคโนเสายักษ์ตัวนี้ของชาวโกลา...

- อวสาน -

คุณ ๆ ทั่วทุก ชื่อหนังสือ

“หนูจ๋า” และ “เบบี้”

ฉบับ ส.ค.ส. แล้วหรือยัง

ถ้ายังไม่ได้รับเป็นเจ้าของเสียแต่บัดนี้ ข้าอาจะหมด เพราะการ์ตูน “เบบี้” และ “หนูจ๋า” จัดทำอย่างพิเศษสุด ต้อนรับปีใหม่ ปกหน้า-หลังพิมพ์สีสดใสสวยหรู ในเล่มเพิ่มหน้าพิเศษ และพิมพ์สีแพรวพราวตลอดเล่ม สารภายในบรรจุไว้มากเรื่องหลายรส ที่คุณจะได้รับทั้งความรู้ความบันเทิงคู่กันไป การ์ตูนตลกแทรกไว้ตลอดเล่ม ที่คุณจะต้องหัวเราะ สุขสดชื่นตลอดปี

“หนูจ๋า” และ “เบบี้”

เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับแทน ส.ค.ส. และเป็นของขวัญสำหรับมวลมิตรของท่าน เพราะมีบัตรให้เขียนอวยพรในวันปีใหม่

ขายในราคาเดิม ฉบับละ ๓ บาท